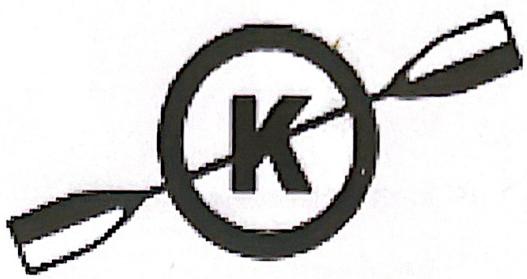
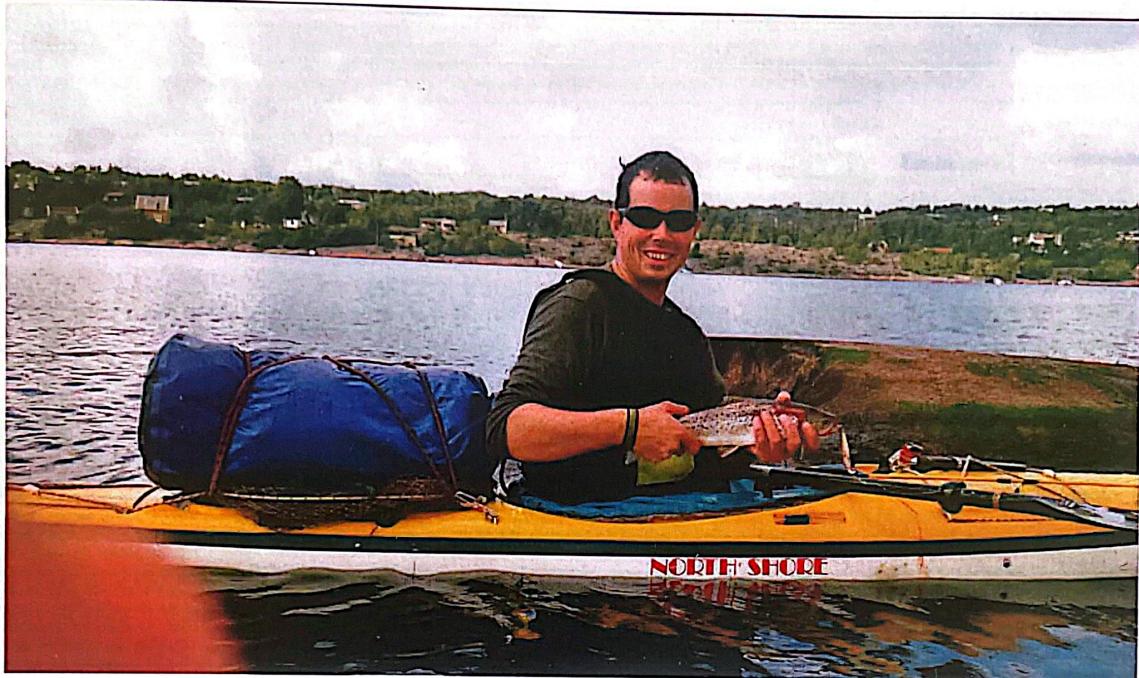

Qajartorneq

padling

Nr. 3- 2002

Medlemsblad for Oslo Kajakklubb

Innholdsfortegnelse

Beskjeder.....	3
OKK-fest.....	4
Redaktøren har ordet	5
Formannen.....	7
Havinstruktører.....	8
Gode tilbud for OKK'ere i Grebbestad	8
VIKTIG INFORMASJON TIL ALLE MEDLEMMER	9
Styret trenger hjelp til kontorarbeidet	10
Vinterpadling.....	11
Årets siste ekspedisjon i østerled	13
OKK- Profilen.....	15
Julebord.....	18
Padler'n.....	19
U t s t i l l i n g i k l u b b h u s e t	21
SOMMERLIG IDYLL PÅ SVENSKEKYSTEN.....	23
Göteborg	26
Huorlædes at ro udi en kajak.....	33
Med skråblikk på Gudenå'n.....	35
Tirsdagsrace, mer enn solskinnspadling.....	38
Materialforvaltning i OKK	41
Artic Sea Kayak Race 2002.....	42
STYRET OG TILLITSVALGTE 2002.....	45
Båtplass.....	46
<i>Distansemerke/-protokoll</i>	46
Adresseforandinger!	46

Beskjeder:

Husk å føre deg inn i ***distanseprotokollen***.

Totalt padlet distanse fra 1.januar 02 - 31.desember 02.
Protokollen ligger i klubben til 10.januar 03.

Viktig for:

- å beholde båtplass (minimum 100 km)
- Distansemerke (frivillig: se regler i klubben)
- Klubboversikt.

Du som har hatt kajakk liggende ute:

Kajakkplass er tilgjengelig inne.

Styret har fjernet disse kajakkene.

Ønsker de respektive eiere kontakt med sine kajakker:

ta kontakt med styret v/ mgundersen@email.com, 22672037.

KAJAKK-TRILLE.

Noen medlemmer har vært på meg for å få laget ei trille-vogn for kajakker, slik at vi kan trille kajakkene fra kajakkhusene ut på brygga.

I den forbindelse har de foreslått å bruke et understell fra ei barnevogn, som påbygges med et stativ.

Dette understellet står nå under trappa, opp til balkongen.

Finnes det et "handy" medlem som kan montere et stativ på understellet for barnevogna så er det fritt frem. Alle utgifter dekkes av klubben.

Hilsen

Erik Rønning

OKK-fest

Fredag 10 jan 03

kl. 1900

*OKK inviterer til fest
for alle som har gjort en ekstra innsats i 2002.*

Har du:

- Deltatt på duggnader
- Vært oppmann, trener eller redaktør
- Arrangert kurs
- Vært med å arrangere Drøbak- og Tirsdagsrace
- Vært tillitsvalgt
- Hatt klubbvakt
- Eller bistått på annen måte

Da er du hjertelig velkommen til festlig lag i klubblokalene.

OKK sponser mat og drikke.

*Påmelding innen 6 jan 03 til
merete: mgundersen@email.com
tlf: 22672037.*

Redaktøren har ordet

Nå som isen har lagt seg utenfor brygga er det på tide å se tilbake på sesongen som har vært.

Jeg vil si at sesongen har vært formidabel. Jeg tenker på en usedvanlig varm mai. En tidvis kald sommer, men en utrolig ettersommer som aldri ville ta slutt. Aktiviteten har vært stor både med åre og hammer. Nye båthus har sett dagens lys og det er sikkert mange lykkelige kajakpadlere som etter flere år kan ta kajakken ut av stua og legge den på plass i klubben.

Som redaktør må jeg bryte sammen og innrømme et par saker.

I forrige nummerlokte vi dette nummeret rett etter sommeren.

Sommeren varte og varte. Redaktørene padlet og padlet. Hvem kunne vel sette seg inn og skrive før høstkulda kom..(den kommer jo vanligvis i august) Så det løftet ble jo brutt.

Den andre innrømmelsen er at det er litt vanskeligere å skaffe stoff til denne avisas enn jeg hadde trodd. I mine feberfantasier har jeg drømt om fulle posthyller og administrasjonsproblematikk. Så grunnen til at det er to redaktører er ikke at stoffet skal kortes ned og redigeres.

Redaktørene er der for å mase om at du må starte opp pc-en og komme i gang! Dere opplever en hel masse i løpet av en sesong. Del opplevelsene!

Så dere som nå fikk dårlig samvittighet. Ikke ha det - bruk heller kreftene på å skrive et innlegg til neste klubbavis.

ikke spør hva klubben kan gjøre for deg-- spør hva du kan gjøre for klubben.

En lettere omskriving av en kjent president. Du kan jo tenke på det.

Jeg har i hvert fall opplevd mye denne sesongen. Jeg har padlet fra brygga til Göteborg. En lang og fin tur. Jeg har vært med på Drøbaksracet og Tour de Gudena i Danmark.

Hvornår smager en Tuborg bedst? Den var i hvertfall ikke ille den jeg fikk etter spurtoppgjøret siste dag i Gudena.

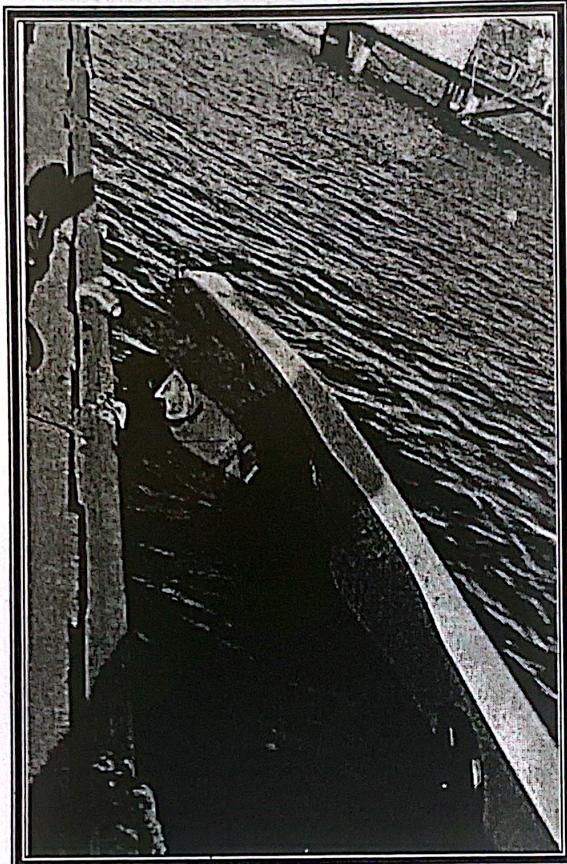
Når det gjelder sikkerhet i klubben så har jeg sett mye rart i sommer. Det ene er at *mannlige* padlere ofte ikke bruker vest.(teorien om at menn flyter bedre er motbevist for lengst.) Dette gjelder også totalt nybegynnere. I sommer måtte jeg hjelpe en kar flere ganger. Han hadde gitt seg rundt Bygdøyeneset i hard sjø uten vest. Han mestret motvinden, men ikke med vind. Han gikk rundt og rundt og rundt igjen. Jeg måtte hjelpe han fire ganger og tilslutt fikk han vesten min. Det er fint å tøye grensene, men vær så snill å ikke drukne av dumheter.

En gang jeg padlet i racer forbi de bratte klippeveggene før Paradisbukta kom to svære båter og rente meg i senk med hekkbølgene sine. Det er for så vidt noe som skjer. Noen båtførere har til og med glede av det.

Det som bekymrer meg mer er at det var en gruppe på flere kajakker som bare padlet forbi meg, der jeg lå midtfjords. Ingen antydning til å hjelpe en havarist.

HVA F..... FOREGÅR I HODET PÅ SÅNNE??

(med en sånn uttalelse blir jeg vel kanskje ikke reddet neste gang heller...)
Men moralen er klar. Hjelp de som trenger det.

Fredrik F

Test hva du kan og ikke kan under betryggende forhold.

Formannen

Etter en lang og varm sommer har nå høstmørket senket seg over Bestumkilen og de fleste av Oslo kajakklubbs medlemmer har nå lagt inn padleåra for i år. Nå som roen senker seg, har vi nå tid for å tenke tilbake til den svært så aktive sesongen som har vært for Oslo kajakklubb. Og da tenker jeg aktiv på flere områder.

År 2002 har vært det store dugnadsåret med en imponerende aktivitet fra medlemmenes side. Og resultatet med de to båthusene og det flotte utehusanlegget kan vi alle være stolte av. I tillegg til å takke alle medlemmene som var med på en eller flere av dugnadene, vil jeg spesielt takke tre medlemmer som har gjort en spesielt imponerende innsats. Dette er Ivar Sørensen som har fungert som byggeleder, Erik Rønning som har kjørt byggesaken for styret og Wenche Engseth som har hatt det arkitektoniske ansvaret. Uten disse tre hadde vi nok ikke fått et så flott anlegg, og jeg håper at alle setter like stor pris på deres innsats som vi i styret gjør.

Kursaktiviteten i OKK har også vært formidabel i år som i tidligere år. Jeg antar at minst 300 personer har vært innom på et eller flere av de forskjellige kursene vi tilbyr i klubben gjennom hele sesongen. Vi håper nå at vi dekker de flestes opplæringsbehov, og tar sikte på å tilby samme type kurs til neste år.

Den store medlemsmassen medfører at vi må tenke sikring av klubbens og medlemmenes utstyr på en annen måte enn tidligere. Vi har nå derfor installert både tyverialarm og brannalarm i klubblokalene. Tyverialarmen innebærer at klubhusene er stengt nattestid slik at da har ingen medlemmer tilgang på klubbhuset. Mer om dette finner du et annet sted i klubbladet.

Oslo kajakklubb er Norges største kajakklubb med nesten 1200 medlemmer. Dette betyr at den frivillige innsatsen fra de tillitsvalgte nå er på bristepunktet mht kapasitet. Styret diskuterer derfor hva som skal til for å engasjert kontorhjelp for å få en mer profesjonell drift av klubben. Dette vil vi komme nærmere tilbake til på generalforsamlingen.

Til sist vil jeg ønske alle en god vinter, og la oss håpe at de neste månedene blir like aktiv som somtermånedene har vært, enten det er i marka med ski på beina eller på Oslofjorden i kajakk.

Trine D. Pettersen
Formann

Havinstruktører

Norges padleforbund (NPF) har i 2002 utdannet 17 havpadleinstruktører, og 3 av disse kommer fra Oslo kajakklubb. Dette er Jan Hansen, Erik Knutzen og Stein Kynø. Eksamens ble avholdt 17 – 18. oktober utenfor Horten, og selv om arrangørene kunne ha ønsket seg mer vind, var det krevende nok å gjennomføre øvelsene siden vanntemperaturen på rundt 7 grader var et godt stykke fra behagelig badetemperatur.

Mange av dere har nok allerede vært på kurs med disse siden de allerede har kjørt en del Sikkerhet 1 kurs i klubben, og vi håper at de vil fortsette med å holde kurs også de neste årene

Tre offisielle NPF-havinstruktører fra OKK

Gode tilbud for OKK'ere i Grebbestad

Havpadlegruppa i OKK har flere år på rad nå lagt inn 2-3 turer i Bohuslän på vestkysten av Sverige, og på den siste høstturen i oktober overnatter vi hos Bertil på Vandrarhemmet midt i Grebbestad sentrum. Her får vi den beste forpleining, og vi kan absolutt anbefales stedet til andre OKK'ere som ønsker overnatting i Grebbested. Ta gjerne en titt på Bertils hjemmeside www.grebbestadsvandrarhem.se

Kajakksenteret i Grebbestad er med sine svenske priser også ofte frekventert av OKK'ere når vi er innom Grebbestad. På turen havpadlegruppa hadde til Grebbestad i oktober, fikk vi forhandlet oss til at medlemmer fra OKK får 10 % reduksjon ved kjøp av utstyr (med unntak av kajakk). Ta gjerne en titt på hjemmesiden www.kajakcenter.com

VIKTIG INFORMASJON TIL ALLE MEDLEMMER

Styret informerer om alarm i klubbhuset.

Padling er populært som aldri før, og Oslo Kajakkklubb har hatt en stor pågang av nye medlemmer. Og det er vi hjertelig glade for. Men den store pågangen medfører dessverre også noen problem. Det er nærmest umulig å ha en oversikt over hvem som befinner seg på klubben, om det er medlemmer eller ikke, og i hvilket ørend de er. Alle er ikke nødvendigvis ute i ørlig ørend. Det siste året har det vært flere tilfeller av tyveri, både av klubbens utstyr, og fra medlemmer.

Vi synes selvfølgelig at dette er veldig trist, og vil derfor be alle medlemmene om å holde øylene åpne. Pass på at alle dører er lukket og låst når en forlater klubben og det ikke er noen andre der.

Styret har også gjort en avtale med et vekterselskap, Vaktservice, om kontroll av klubblokalene. Det vil si at klubblokalene daglig blir inspisert av vaktere. Det har også blitt installert alarm. Alarmen er på mellom 06.00 og 23.00, hver natt hele året. Dette betyr at det ikke vil bli adgang til felleslokalene mellom klokken 23.00 og 06.00. Du må også forlate lokalene innen 23.00. Beveger en seg inne i lokalene etter dette tidsrommet vil det føre til at alarmutløsning med påfølgende vekterutrykning. En slik utrykning koster rundt 900 kroner og den som eventuelt løser ut alarmen må selv betale utrykningen.

Vi håper at dette ikke skaper problemer for ørlige medlemmer. Skulle det allikevel være en konflikt mellom alarmtidspunktet og for eksempel morgenpadlingen til noen så kan dere ta kontakt med Sverre i styret. Han kan også svare på andre spørsmål i forbindelse med alarmen og vaktholdet av lokalene.

Hilsen Styret i OKK.

Styret trenger hjelp til kontorarbeidet

I løpet av året legger de 6 styremedlemmene ned flere 100 timers ubetalt arbeid for klubben. Arbeidsmengden har spesielt vært stor de siste 3 årene da medlemsøkningen har vært betydelig, og i 2002 har OKK nå nesten 1200 medlemmer. Det er særlig båthus- og kontingentansvarlig og kasserer som står for mesteparten av det tidkrevende arbeidet, men de andre har også til tider nok av arbeidsoppgaver til å kunne anses som normalt til å være et styreverv. Styret har derfor de siste 2-3 årene vurdert muligheten for å ansette en person til å gjøre noe av dette arbeidet.

En slik ansettelse vil medføre noen kostnader for klubben, men selvsagt også bedre service til sine medlemmer. I tillegg vil det være enklere å skaffe folk til styret, og styrevervet vil både bli enklere og mindre arbeidskrevende enn det det er i dag.

Ved en eventuell ansettelse tar styret sikte på å være fleksibel i ansettelsesprosessen slik at vedkommende som ønsker stillingen, vil kunne delta i utforming av stillingsinstruksen. Men som minstekrav vil arbeidet i allefall bestå av en del kontorarbeid som kontingentutsendelse, oppfølging av innbetalinger, nye medlemmer, båtplasskartotek, utbetalinger, kontering og lignende. Og dersom vedkommende også er interessert i annet arbeid i klubben som vi i dag allerede betaler andre for å gjøre, vil vi selvsagt diskutere dette.

Styret vil fortsette å vurdere det praktiske rundt en eventuell ansettelse, og vil ta dette opp på generalforsamlingen i februar. Men dersom det er noen som har lyst å diskutere en slik stilling med styret, ta gjerne kontakt før generalforsamlingen.

Trine D. Pettersen

Vinterpadling

Snart er det vinter, og jeg vet at mange av dere vil stuve vekk padleåra og legge båten i opplag. Men hvorfor? Det er nå fra høsten av og utover vinteren at Oslofjorden er på sitt beste. Stillheten er ferd med å senke seg, og naturen kommer igjen i fokus. Tenk å kunne sette seg i kajakken og høre den knasende lyden av skroget som kutter gjennom et tynt islag. Det er kun deg, kajakken og fjorden. Fjorden ligger der, stille som i dvale, rolig og vennlig med et lett slør av frostrøyk over vannet. Borte er de lettere berusede speedbåtførerene som gjør livet farlig for oss om sommeren. Borte er skrikende unger og svømmerene på langtur. Det er nå naturen i fjorden kan nytes padlevenner, men hvor er dere? I kø blant kakaomafiaen og grinende barn i Nordmarka? Hallo! Våkn opp.

Ikke et vondt ord om sommerpadling, men vinterpadling er en helt annen opplevelse. At vinterpadling er noe helt annet, betyr også at vinterpadling krever litt mer omtanke før en setter seg i båten. Jeg vil derfor få komme med noen tips og råd til deg som ikke har padlet om vinteren før, slik at kanskje også du får lyst til å prøve. Men husk at dette kun er mine betraktninger og erfaringer, og så veldig erfaren er jeg ikke selv heller. Dette må derfor ikke sees på som et teorikurs i vinterpadling, eller en uttømmende huskeliste.

Altså, for det første. Vannet om vinteren er kaldt. Bokstavlig talt iskaldt. Det betyr at konsekvensene av et velt er potensielt mye farligere enn om sommeren. All padling er en avveining av forholdet mellom viktige faktorer som er erfaring/ferdighet, utstyr, forsiktighet og risiko. Respekter at vannet er kaldt. Så kaldt at du ved en kantring fort vil oppleve at du får redusert førlighet og kroppskontroll. Vurder dette opp mot din egen erfaring i å håndtere kajakken og krisesituasjoner. Og husk at risikoelementet alltid vil være til stede. Selv prøver jeg å redusere det mest mulig ved å ikke padle når det er mye bølger, og ved at jeg kun bruker stabile kajakker når jeg padler om vinteren. Selv en erfaren padler kan kantre, men sjansene er mindre om en drar med rett utstyr. Ikke dra på vintertur i Spicaen og lignende båter.

Heller ikke ferdigheter og utstyr er en garanti mot velt. Alle kan velte og bør derfor også være i stand til å foreta egenredninger, og å bistå andre med kameratredning. Og om vinteren bør det gå temmelig kjapt. Dette har vi selvfølgelig øvd på, ikke sant? Men husk at egenredning en kameratredning en solskinnsdag i Oslofjorden i 20 pluss er noe helt annet en egenredning i Oslofjorden en solskinnsdag i 2 minus. Ikke bare en det helt utrolig kaldt, du er sikkert også stor, tung og klumpete. Og jeg referer ikke til spisevanene dine, men til det faktum at du sikkert bruker mye klær, og klær trekker vann. Unngå store bomullsgensere, de er nok varme og fine, men blir utrolig tunge når de er våte.

Det finnes padleklær på markedet som er laget med tanke på kaldt vann, og det er kanskje det beste. Selv bruker jeg vanlig heldekkende ullundertøy underst, i kombinasjon med to - tre lag sportsundertøy og en vann- og vindtett jakke. Det er lette klær som puster godt, jeg kan lett justere varmen med å ta av et lag, og de blir

ikke tunge om uhellet skulle være ute. I motsetning til hva mange tror trenger en faktisk ikke så mye klær, selv om en padler i kaldt vær. Kajakken, redningsvest og spruttrekk gir god isolasjon i seg selv. Men husk tørt skift og ekstra klær du kan ta på deg under pauser i land. Her kan bomullsgenseren være god å ha.

Det vanskeligste med vinterpadling er å holde fingrene varme, og samtidig ha et godt grep på padleåra. Padlevotter er et must, og ofte kan det være nok til å holde seg varm, om enn ikke tørr. I ekstra kaldt vær har jeg supplert med skihansker og lignende uten at det har vært noen stor suksess. Jeg har da tatt med hele hanskelageret mitt og skifet flere ganger under turen. Vurderer nå sterkt å anskaffe meg noen vanntette hanskere før vinteren setter inn.

En annen viktig ting å tenke på om vinteren og høsten er at det blir fort mørkt. Å padle i mørket er ikke et problem i seg selv, jeg vil faktisk sterkt anbefale å prøve det. Jeg får en mer intens padlefølelse av det en noe annet. Fjorden er aldri så stille som om vinterkveldene, og mørket isolerer deg fra land og demper alle andre inntrykk. Men helt problemfritt, er det ikke, og det kan også være farlig. Jeg tenker på to ting. For det første må du sørge for å bli sett, du må utstyre kajakken din med lys. Dette er lurt å ha med uansett på høsten, turen kan ta lengre tid enn forventet og mørket kan komme forttere enn du forventer. Selv bruker jeg kombinasjonen av en god hodelykt og en sykkellykt bakerst på båten. Husk ekstra batteri, de lades fort ut i kulden. Det er nok også lurt å legge mørkepadling til kjente områder. For det kan være vanskelig å orientere seg når landemerkene du normalt orienterer deg etter ligger skjult i mørket.

Andre ting å tenke på om vinteren er at det blir is på vannet. Det går fint å padle i litt is, kajakken skjærer lett gjennom tynne islag, men det blir tyngre å padle. Og isen kan legge seg fort. Jeg har ofte dratt ut når det har vært mer eller mindre isfritt og vært nødt til å brøte meg vei hjem igjen. Tidevannet kan også føre til ansamlinger av isflak i bukter og fjordarmer. Dette er for eksempel relativt vanlig i Besumkilen. Dette er ikke nødvendigvis et problem, men det krever mer av dine ferdigheter, og det krever mer robust utstyr. Jeg ville ikke brukt karbonkajakken min om vinteren, heller ikke en fintfølende vingåre til ørten tusen. Ispigger kan faktisk være greit å ha. En kan da ta seg frem gjennom tjukk is, eller isflak, til en når åpent vann eller land. Ispigger er selvfølgelig også viktig sikkerhetsutstyr.

Det var vel det jeg ville bidra med, og jeg håper at noen av dere har fått lyst til å forlenge padlesesongen. Eller eventuelt har vurdert det slik at det er best å utsette vinterpadling til neste sesong. Jeg har bare et liten ting til. Ikke dra ut alene på vinteren, spesielt ikke om du mangler erfaring. Du er i stedet hjertelig velkommen til bli med på Havgruppens fellespadlinger. Det er mye tryggere, og mye hyggeligere. Så sant det er isfritt og rimelig bra vær er det er tur hver søndag, med oppmøte på brygga klokken tolv. Husk mat og varm drikke, masse varm drikke.

Så sees vi kanskje der?

Hilsen Sverre.

Årets siste ekspedisjon i østerled

Årets siste helgetur fylte ikke igjen noen hvite flekker på kartet, men hvorfor ikke gjenta en suksess? Som i fjor, var det også i år Grebbestad Minihotell och Vandrarhem som Audun turkoordinerte oss til, en sen oktoberhelg. Med 9 padlere som tok seg fredagsfri og 11 som også måtte jobbe denne dagen, ble det ny rekord i oppslutning. Dette til tross for at værmeldingen varslet både kuling og regn.

Det viste seg at meteorologene fikk rett. Fredag våknet vi til vindkast som småristet huset og kraftige regnbyger som ga assosiasjoner til vaskemaskin for bil, når man så ut av vinduet. Noen lot seg ikke skremme av det og dro utoptå etter frokost. De som ikke følte seg like sjøsterke, viste desto større handlekraft, slik at næringslivet i Grebbestad gleder seg til neste forblåste helg OKK planlegger tur til samme destinasjon. Den lokale kajakkboutikken, for eksempel, ble så glad i oss at OKK's medlemmer heretter får 10 % rabatt. Men Grebbestad og omegn har mer å by på enn forretninger, og de med sort belte i shopping fikk også med seg Kungsklyften i Fjällbacka og det verdenskjente helleristningsfeltet i Tanum.

De som dukket opp på fredagskvelden, kom til dekket middagsbord, hvor menyen var italiensk pastasalat med varm saus. Den var så god at Cathrine lovet å sende oppskriften på meil til alle. Trøtte etter dagens innsats med hhv handlevogn, kajakk eller bak rattet i fredagsrushet, valgte de fleste å legge seg tidlig med en drøm om strålende sol og vindstille neste dag. Sikker også han som rotet litt til i Bertils "ordning och system" ved å utvise et improvisatorisk forhold til valg av soveplass.

Men slik gikk det ikke. Vel, sol var det, men vinden holdt det gående også lørdag. De sjøsterke visste jo hva de skulle gjøre, og gjorde det. Men hva skulle de handlekraftige finne på? - Nå som alt var kjøpt som kjøpes kunne? Audun kjente til noen innsjøer et par mil inn i landet, men: "Er det noe stas med ferskvann, da?" En av de handlekraftige så en mulighet til å gjøre nok et innkjøp. Men flertallet mente at så mye salt hadde vi verken råd til å kjøpe eller mulighet til å transportere, så vi lot noen prinsipper fare og bestemte oss for å la drikkbart vann forbli drikkbart og heller utvide definisjonen på padlebart.

Lørdagskvelden hadde verten og OKK vennen Bertil kjøpt inn reker og ordnet langbord pyntet med norske flagg. Når Øystein dertil trillet fram en eplekake til kaffen, var prikken satt over i'en. Etterhvert dukket det opp instrumenter av ulikt slag og også sanghøfter, og det ble en herlig røre av lydarslåtter, forsang og allsang. Det vites ikke om de øvrige gjestene som hadde til hensikt å tilbringe en mer tradisjonell lørdagskveld i det tilgrensende TV rommet, fikk særlig mye ut av det.

Søndagsmorgenen innvarslet en endring i været, slik at den tidligere nevnte inndeling i kategorier ikke lenger var aktuell. Nå gikk inndelingen heller på dagsform, og det ble talt 18 båter på sjøen denne dagen. Det ble en flott tur. Vi traff på en stor

selflokk som nok syntes at kajakker var en interessant måte å ta seg fram på. De som pleier å bade uansett vanntemperatur, badet. Og de som ikke lar en regnskur forhindre pannekakesteking, stekte pannekaker. Og de som syntes de ikke hadde handlet nok de foregående dager, handlet ennå mer på vei hjem søndag. Og han som ikke fant ut hvor han ville ligge; har han ikke funnet seg en seng, så ligger han vel på gulvet ennå.

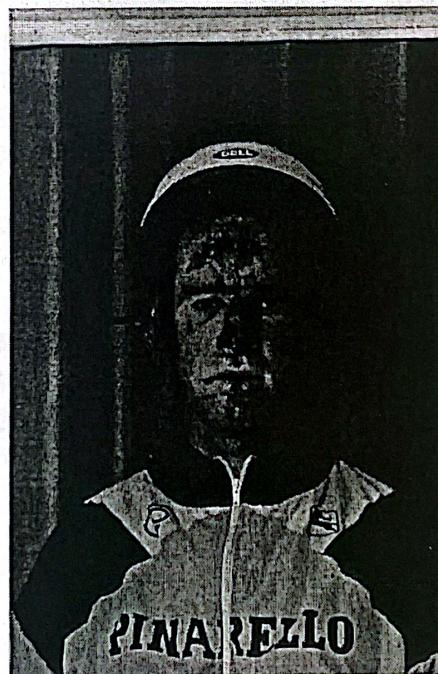
Frode Stangebye

OKK- Profilen

Det er gått ut bud til alle OKK's medlemmer om å levere til dette blads travle utgivere en slags beskrivelse av ens person, og hvorfor og hvordan og sånn og slik. Med 1200 medlemmer blir det en føljetong de neste 300 år, gitt fire blad i året. Da vil selvfølgelig en del falle fra, men pytt! De som klamrer seg til livet får spytte på begge pekefingrene og hakke iver i sitt skriveapparat.

Forfatteren her har ramlet uti mange ganger, altså ikke bare i overført betydning, men bokstavelig talt! Til trøst og oppmuntring for de sikkert mange som går rundt med klump i maven (litt mer poetisk enn "magen") for å falle ut og ned i det man vet som er så følt når man ikke bestemmer tid og sted selv. Det virker jo så skremmende og man kan drukne og det ene med det andre, og hvis det er kaldt er det sånn og sånn, og det er sikkerhetskursus som alle må gå på og man manes til forsiktighet av øvrighetspersoner, og noen kan fortelle grimme historier om hvordan de så vidt unnslapp havets favn. Men gled deg kjære kajakist! Det er en lutrende og forklarende universell erfaring å falle ned. Man renses, ikke kun under armene og i skrittet for urenheter, men ens sjel blir liksom forklaret, om den da ikke har forlatt ens legeme, og det håper vi ikke. Det er jo vannet som liksom er vår venn og vår vei, og man bringes inn i et nærmere vennskapsforhold når noen uavtalte møter har funnet sted. Som bekjent er det terapi for agorafoibistikere å stadig trave der de ikke vil, og mantraet "velte, velte" har nok hjulpet padlere med overdreven vannskrek. Så prøv selv. Velt og gå rundt, og gå rundt og velt!

Nå ja, undertegnede skal slett ikke oppe seg, men det er godt ment – og for all del ikke usant. Som den vannskrekkens mann jeg er, må jeg selv stadig drive mental trening for å bli litt barskere overfor min våte venn. Gjerne i form av beroligende og oppmuntrende beskjeder til meg selv under padlingens forløp: "Nå er du stø og fin og avslappet" eller "Nå skulle det smake med et bad" Eller lignende. Slik kan hver enkelt, om man da føler for det, bearbeide sine svakheter og øke sin dyktighet med enkle midler.

Min første kajakk var en liten Pyrhana havbåt, innkjøpt i Sandvika i en forretning der som visstnok er dyr, men hva visste man vel da, som helt lysegrønn

kajakkpadler, og da den grønnes økonomiske forfatning var i bedre stand enn hva nå er tilfelle. De var jo Forretningsmenn. - Nå for tiden går det kun i velbrukt.- Men den lille Pyrhanabåten ble stadig sjøsatt ytterst på Nesøya i is snø, for det var midtvinters, og ingen redningsvest, men ellers lue og andre klær. Og det gikk fint, takket være at lykken var større enn forstanden, for stadig var det isflak en skulle halvveis oppå fordi de ikke ville brekke når man skulle frem, eller så var det omrent som pakkis når vinden laget det til for meg. Det var "learning by doing". Men eskimoene hadde det sikkert verre den gang det var ekte eskimoer og større bølger!

Den lille havbåten ble meg litt for langsom etter hvert, eller jeg var vel i grunnen i for dårlig form til å få noe fart på den, så den slo seg til hos En Annen. Mens en turracer ble en hyggelig følgesvenn i flere år. På den tiden var det vel at Oslo Kajakklubb ble mitt annet hjem. Nettopp nyferdig nybygg og egen båtplass og du store min, så hva kunne en havets mann mer ønske seg? Så godt som intet! – Jo, litt mer kraft og fritt, men da måtte ens legeme herdes skjønt en er avsindig langt forbi den motoriske gullalder. Men den slags er jo mest til for å overvinnes, så i min kajakktivitet er det blitt mange både korte og lange treningsøkter, og både ute og inne. Det morsomme er jo at dersom man vil, så kan man stadig forbedre seg ved å trenge dyper inn i forståelse for hvordan det er best å bevege seg når båten skal fremover. Og det er klart: Skal det gå forttere, må fysikken forbedres, så det er stadig noe å henge i fingrene etter.

Nå er det jo enkelte som viser en smule forakt for folk som bruker mye tid på fysisk fostring, la gå at noen springer mye på ski og slikt, men dersom det bærer i vei med vekttrening og løfting og jern, da er det ikke morsomt lenger. Later noen til å mene. Det er jo ingen påfallende mening i en kultur som stort sett kun premierer mentale prestasjoner, og hvor fysisk arbeid og muskelstyrke er stadig sjeldnere kvaliteter i store deler av befolkningen. Kropp og sinn er to sider av samme sak, nemlig helheten Mennesket, og den dualisme som har og delvis fortsatt rir vestlig kultur på dette punkt er en barriere for å nå frem til en slik forståelse. Legevitenskapen og kirken kommer til å måtte blø mye for å ha hindret mennesket i å forstå at det er en levende sjel.

Det ble en digresjon, det var nå dette med fysisk fostring. Trening med vekter eller belastning av ymse slag er en omfattende og sikker vei til å hjelpe kroppen mot forfall i en tid da fysisk slit ikke er nødvendig lenger for å opprettholde livet. Det er ikke sånn at man er blåst i hodet om man ser slik virksomhet som en type investering. De som ikke ser verdien av omfattende fysisk fostring har det nok verre sånn sett. Og dem er det i dag så mange av at omregnet i penger utgjør det et unevnelig beløp i BNP.

Etter mange -eller ihvertfall noen - år i den kjære turracer, måtte jo den naturstridige følge bli racer! – hva nå det skal være godt for. Det vet ingen. Det vil si: det er alltid moro å peke nese av sine egne og andres inngrødde forestillinger om at visse ting ikke lar seg gjennomføre fordi at nå er det for sent eller man er for gammel eller det er for farlig eller at den omtalte vannskrekk setter en stopper for å vakle omkring i noe som truer med å kaste en i sjøen hele tiden. Men øvelse gjør mester, og etterhvert kommer godfølelsen sigende: Mannen og båten blir –om ikke ett – så stadig mer av en enhet. Mennesket med sitt redskap som behersker elementet. Raceren fordrer ro og trygghet, så for oss som er urolige sjeler er det glimrende terapi å utfordre dens vakkende tendenser. For de barske og uforferdede er det knapt noen stor sak; mer et spørsmål om ren tilvenning.

Så nå er det smal båt for alle pengene, bortsett fra at det ikke kaster noe av seg på det området, heller tvert imot. Vinteren er jo litt guffen å komme igjennom, men som slett ikke alle vet, så er stille, fine vinterdager glimrende å padle på. Mye tøy er heller

ikke nødvendig, for farten er jo aldri særlig stor. – Siden dette skal være en slags profil, er det kanskje riktig å ta med noen ytre kjennetegn selv om slikt ikke alltid er så interessant: Mann, ikke for høy eller for lav, pigmenteringen i kroppsbehåringen begynner å avta, sannsynligvis av hormonelle årsaker, atletisk bygget ifølge dem som forstår på slikt, melankoliker, (det trenede øye observerer slikt også som en utvendig kvalitet), gjerne ganske kort hårt på hodet, men har hatt lenger tidligere, ganske lat, spiser både kjøtt og fisk og det meste, forsøker å øke litt i kroppsmasse, men det er jammen litt av et prosjekt.

Så for dem som har orket å lese så langt, vil jeg takke for oppmerksomheten, og legger nå på røret.

Med padlehilsen forfatteren

Julebord

havpadlegruppa

Klubbhuset, Lørdag 7.desember 02, kl.1900

Alle tar med mat til koldt bord og egen drikke til maten.

Påmelding til Annett Brohmann: annettbrohmann@hotmail.com

Pris: **kr.150,-** betales inn på **konto: 0537 5667209 innen 1.desember**

Program:

Kl.1800: "Fårspill" i klubbhuset og oppmøte for alle som vil hjelpe til med forberedelsene (meld deg ved påmelding)

Kl.1900: Ankomst for resten av deltakerne

- Velkomstdrikke, mat, kaffe & kaker
- Årets pris-utdeling
- Mimring og utveksling av erfaring (skryting)
- Dans med hæla i taket og høy åreføring

Arr.komitéen
Oluf – Annett – Merete
...med håp om flere

Padler`n

Jeg har padla mye. Jeg har dratt meg over tretti nå og har hatt kajakk siden jeg var en halv meter lavere. Ikke det at jeg har trimmet og trent som de store gutta. Jeg har tatt en tur i ny og ne. Og som alle andre trettiåringer funnet ut at spekklaget rundt sixpacken trenger kontinuerlig mosjon for ikke å få uønskede dimensjoner.

Så de siste årene har jeg padlet mye .Kanskje tusen kilometer- Kanskje mindre kanskje mer. Det spørs på været. Jo jeg klarer å padle racer sånn at nivået er ikke så aller verst.

Men fattern- han er ikke enig. Med et blikk fulgt av et lite, men tydelig hodekast forteller han hva han mener om mine evner i kajakk. Selv har han vokst opp i kajakk ...

(I dekksluka på sin brors hjemmesnekrede)

Det er hyggelig for deg da- sier jeg så høflig som bare en sønn kan. Selvfølgelig er det lett å gå igjennom isen i slike samtaler. Men denne holdt. Og i det jeg skulle gå, slenger han ut at han er bedre enn meg til å padle. *Bedre.*

Jeg tror forsåvidt ikke at han mente det. Det bare kom. Den gamlingen. *Bedre enn meg til å padle.*

Jeg lot utfordringen ligge på is.

Is smelter, jeg ringer hjem til den gamle og spør om han er klar for en padleutfordring.

Absolutt- sier far. Jeg er klar. Bare kom.

Jeg kommer kjørende en fin ettermiddag en mild høysommerdag

. Jeg ser at han løper bort i barskapet før han setter seg på verandaen og heller i seg et glass vin.

De neste to glassene tar et kvarter og jeg spør han om han ikke snart er klar for en tur.

OJ—ja, det var det ja, men nå har jeg dessverre drukket tre glass vin, vi får vel ta det en annen gang.

En- null til fatter`n.

En dag kom faderen inn til Oslo- jeg avtalte å møte ham på klubben. Jeg tenkte jeg kunne slå to fluer i samme smekk og tok ut en båt mens han stod der.

Han skjønte tegninga og hadde få umiddelbare unnskyldninger. Litt skulderskade, liten albuebrist og et snev av smerte i kneet. Han prøvde seg, men innså selv at det ikke holdt. Han måtte til pers.

Han ser på tur- kajakken. En hvit Coastline. Han er sikker på at han blir lurt opp i en racer.

Jeg ber han ta av seg skoene. Pføy- hvorfor det. Karer padler da ikke uten sko?

Jeg har jo kjent han i drøye 30 år , så jeg vet det ikke nytrer å argumentere.

Han setter seg i båten med en påtatt selvsikker mine. Bak fernissen lysér fortvilelsen.

Han glir ut fra brygga. Padler med nervøs stil. Venner seg til wing- åra. Båten hans svinger til venstre. Han padler på venstre side, men båten svinger mot venstre uansett.

Vi kommer forbi kabelferga og ut mot det åpne havet, hvor titommersbølgene slår hardt inn mot bryggene. Jeg forklarer hvordan roret virker.. *Ja- da. Absolutt* sier han og svinger mot venstre. Han er ustødig nå.

En del av meg vil at han skal gå rundt. Men han er jo sytti, så det er ingen pen tanke.

Hadde han bare vært femti...

Vi må gå tilbake. Bølgene blir for store og han må innrømme at han ikke aner hvor roret var.

Du må ta av deg skoene.

Slukøret må han innrømme at han må det.

Jeg hjelper han av med skoene samtidig med at jeg noterer. 1-1 uavgjort.

Nå går det i min favør.

Han kan styre nå. En ny selvtillit innfinner seg. Han glir fram og tilbake langs bryggene på Killingen.

Han vil ha en konkurranse på vei inn.

Vi padler tilbake og tar opp båtene.

Hadde jeg trent, hadde jeg slått deg.

Jeg bruker krefter på å overhøre kommentaren.

Han ser på en racer og ser at den er en halv meter bred.

Jeg forklarer at han nok ikke klarer å padle den.

Pføy, den er jo like brei jo. Den kan jeg padle..

Jeg ber han prøve.

Nei det hadde han ikke tid til, men sier i det han går:

. Jo den kan jeg padle- det er helt sikkert.

Og jeg resignerer. Jeg var i realiteten sjanseløs.

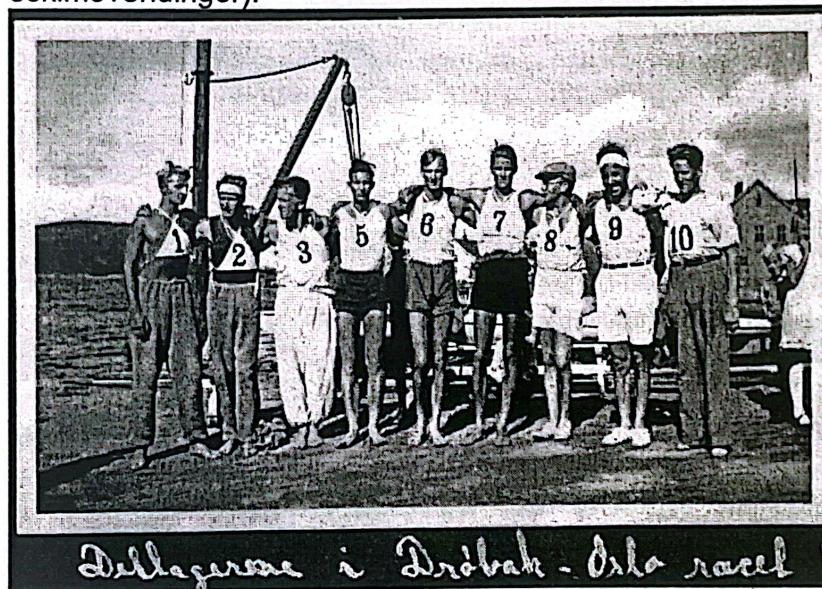
5-1 til fatteren.

U t s t i l l i n g i k l u b b h u s e t

I vår til sesongåpningen ble det hengt opp en fotoutstilling i klubblokalen. Denne utstillingen er finansiert av en pengegave til Oslo Kajakklubb fra familien Borchgrevink.

Utstillingen er tredelt og spenner over tidsperiode på over 70 år med en hovedvekt på klubbens første år. I klubblrommet henger fotografier og avisutklipp fra den spede begynnelsen. Det finnes mye materiale fra disse årene. Klubben ble omskrevet både titt og ofte i hovedstadens aviser. Den var aktiv i "bybildet" både på idrettens dag og utallige kajakkoppvisninger. Det var stor aktivitet i klubben og klubbens medlemmer dro ofte på langturer nedover sørlandskysten. Klubbens konkurransepıldere var meget aktive. Både uthopningsrace og eskimovendinger var også på konkurransprogrammet den gang. Klubbhuset ble bygd i 1934 til den nette kostnad av 13 000 kroner.

Utstillingens andre del henger i treningsrommet/festsalen. Her henger miljø og aktivitetsbilder fra klubben, fra turer og livet på brygga. Delen åpner med glimt fra Drøbakracet. På det store bildet på gavlveggen ser vi alle startende i Drøbakracet anno 1935. De små bildene viser statuttene for racet og resultatliste som er et utklipp fra avisens. Brorparten av sort hvitt bildene er her tatt av Ragnar Mørk som er en av klubbens grunleggere. Han er selv i kajakken på bilde nr 6 fra venstre på langveggen. De fleste av de resterende s/h bildene er tatt av Arne Tidemand Ruud som selv var en aktiv konkurransepılder i klubbens først tiår (spesielt god i eskimovendinger).

Til høyre for midten på langveggen henger det et utvalg av bilder fra havkajakkmiljøet i klubben. Dette er jo blitt en sterk voksende del som også preger miljøet i klubben. Disse bildene er stort sett fra turer med nå avdøde Roy Willy Johansen. Bildene har klubben fått i gave fra hans mor. Vi håper disse bildene er med på hedre hans minne. Juniorer og barnepadlere er godt representert helt ut til høyre på langveggen disse er viet såpass stor plass da de representerer et ønsket vekstområde for klubben. Disse bildene er utlånt av Anne Sofie Tolfsby som var klubbens hoffotograf et par år.

I trappen henger æresgalleriet. Klubben har definitivt flere som æres bør, men i denne sammenhengen har kun de som har plassert seg høyt opp på resultatlisten og

gjort store padleprestasjoner funnet plass. Og størsts av alle sammen var Knut Holmann. Det har kommet inn noen klager på nettopp hans plass i utstillingen, men hvis man ser opp idet man går ned trappen så er de fleste fornøyd med størrelsen på fotoet. Æresgalleriet er dessverre ikke komplett her er det mangler. Her oppfordres det til å levere inn bilder av de resterende.

Jeg vil understreke at utvalget av bilder er ikke blitt gjort på grunnlag av innsats for klubben. Klubben har mange personer som gjennom historien har gjort en ekstraordinær innsats. Noen av disse burde sikkert vært med også men her mangler

det billedmateriale.

Klubben har en rik historie og det finnes fortsatt veldig mye bildemateriale som ikke er fremvist klubbens medlemmer. Nå nærmer det seg 75 års jubileum for klubben og jeg oppfordrer sterkt til å lage en publikasjon i forbindelse med dette.

En stor takk til Ragnar Mørk for hans velvillighet og store fortellerglede ved utlån av fotografier.

Takk også til Time Foto I Kirkeveien på Majorstuen som har gjort et veldig godt arbeide til en veldig hyggelig pris.

Det samme gjelder Emil Flaten Rammeforetning i Thorvald Meyersgt. på Grünerløkka som har levert rammer med høy kvalitet til en hyggelig pris.

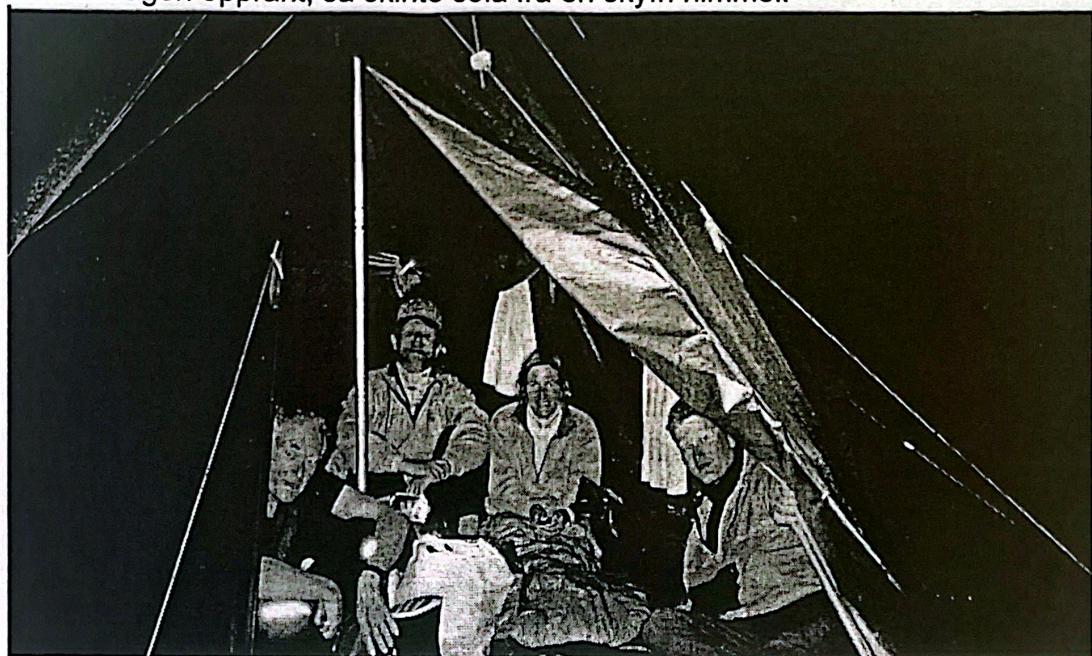
Bilder som etterlyses til æresgalleriet : 1. NM k4 , :Petlund, Nybakken, Johansen og Holmann

2. Jan Bull
3. Moten Opsahl 1976 NM K1
4. Anne Wahl OL 84 Los Angeles

Margit Tidemand Ruud

SOMMERLIG IDYLL PÅ SVENSKEKYSTEN

Da fellesferien begynte i juli var det godt å fremdeles befinne seg tørr og varm inne på kontoret - regnet pøste ned ute og tanken på en ukes ferie i kajakken begynte å friste mindre og mindre. Jeg husket utallige hutrende padleferier i Nord-Norge og tanken på nok en kald og våt uke fristet ikke veldig. "Ta det med ro" sa Kristine, "det er alltid sol på vestkysten av Sverige". Og jammen fikk hun ikke rett. Da lørdag og avreisedagen oppratt, så skinte sola fra en skyfri himmel.

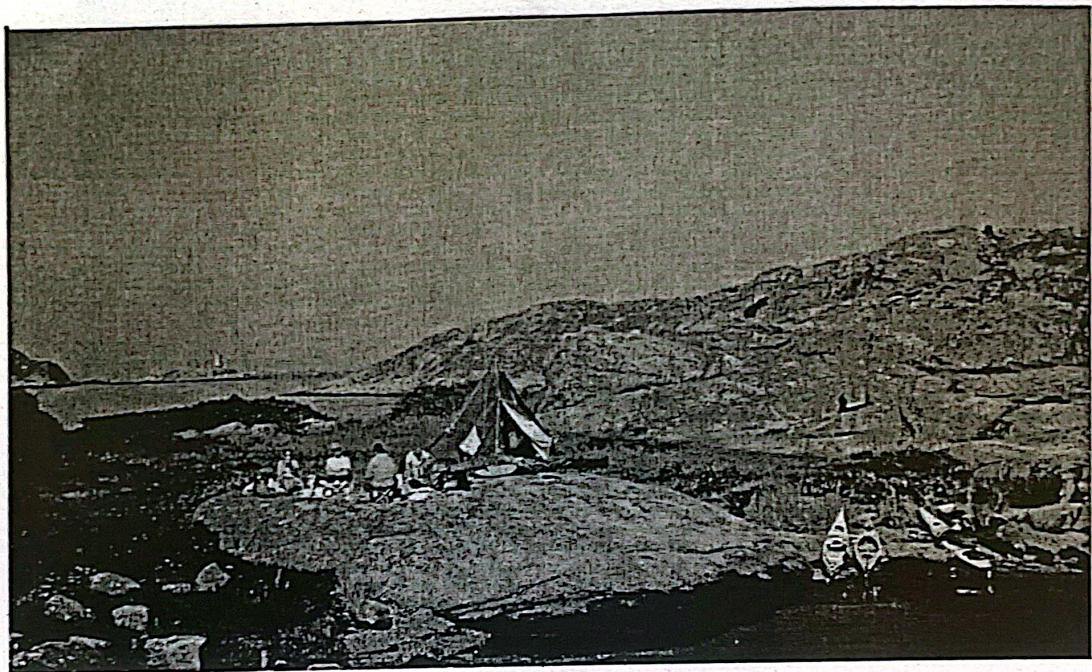

Lavvu- livet går sin gang. F. V Pål , Audun, Kristine og Jan

5 ivrige padlere fra havpadlegruppa, Audun, Jan, Kristine, Pål og Wenche, stablet kajakker og klubbens nyinnkjøpte lavvo i bilen og satte kursen for broderlandet. Skikkelig Harry ferietur i år med andre ord. Allerede ved avreisa begynte diskusjonen - skulle vi reise til Marstrand og padle nordover eller starte i Grebbestad og padle sørover? Siden realistene var sterkt overrepresentert i gruppa, lot vi statistikken overbevise oss om at dominerende vindretning var fra sør og ikke fra nord på denne årstiden. Dermed ble det start i Marstrand etter bunkring av vin og mat underveis. Med kajakker lastet til randen av godsaker startet vi første etappe i 7-tida om kvelden. Etter bare noen få kilometer i motvinden hørtes fortvilte rop fra Kristine. Åra hennes hadde gått opp i liminga og besto plutselig av to deler som ikke lot seg padle med. Heldigvis hadde vi med reserveåre, så vi kom oss velberga til første leirplass. Det er ikke like enkelt å finne leirplass langs svenskekysten når man er ukjent, så på turen hadde vi god hjelp av heftet "Paddla kajak och tältä i Bohuslän" utgitt av Orust Kajak & Friuftsliv AB (www.orust-kajak.se). Denne ga oss oversikt over alle mulige teltplasser langs leia, noe som også førte til uendelige diskusjoner om den optimale leirplass - skulle vi ta den første og beste eller bare padle litt til for å se om neste var ennå mer idyllisk.

Etter motvind og åretrøbbel på første etappe, skjedde det ikke noe mer dramatisk på turen enn at Jan nokså raskt inntok en lyserød farge etter for mye soling uten faktor (at han aldri kan lære.....). Resten av turen var nærmest ren idyll i shorts og bikini fra morgen til kveld. I småbåtleia og havnene kjempet cabincruisere og seilbåter om

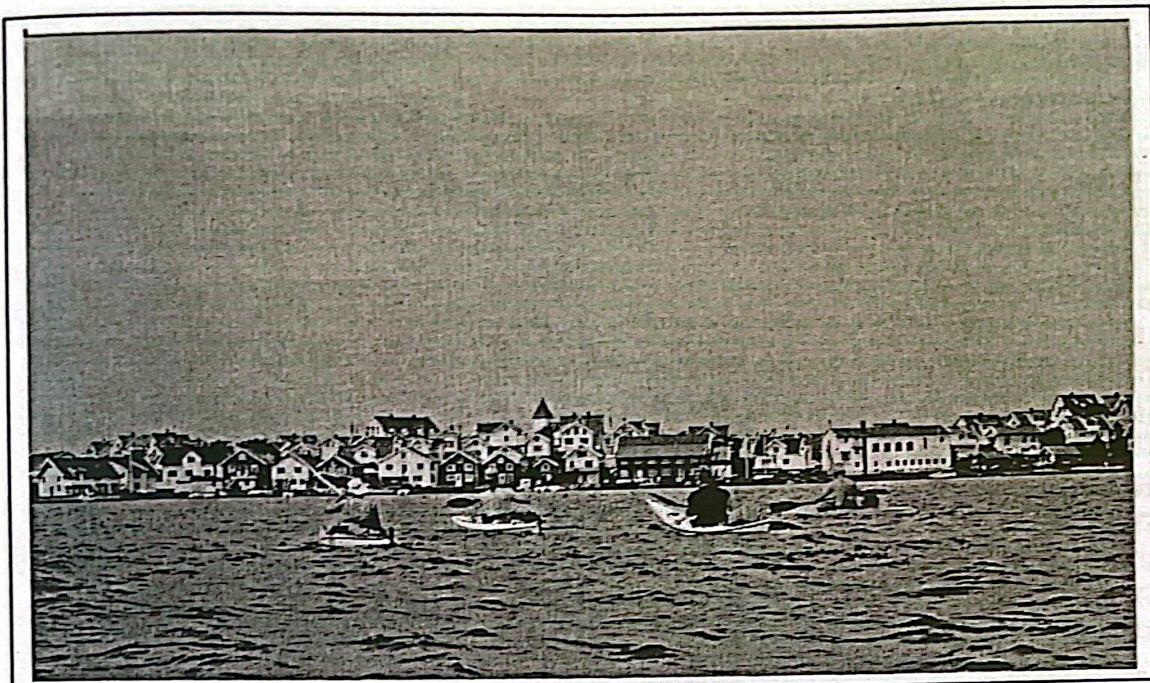
plassen, men utenfor leia var det lite båttrafikk og leirplassene fikk vi stort sett ha for oss sjøl. Vindforholdene var så rolige at vi la kursen på yttersia hele veien. Til lunsj var det bare å dra kajakkene opp på en holme ute i havgapet, kaste seg ut i badevannet og deretter legge kroppen til tørk på et solvarmt svaberg. Badetemperaturen inviterte til bading både sent og tidlig og lavvolivet fungerte utmerket - luftig og godt i sommervarmen. Fem stykker under samme tak blei til tider nokså livlig og Audun kjempet en fortvilet kamp mot kroppskontakt og navlelo. Det siste fikk han hjelp til å bekjempe - en utrangert krabbeklo fungerer utmerket som navlelo-fjerner - en oppfinnelse vi nå vurderer å ta patent på.

Idyllisk leirplass på Bäckhall

Men det var ikke bare vi som badet. Underveis dukket det opp nysgjerrige små selhoder rundt oss i leia og vi passerte tett forbi en svømmende mink med en ål i munnen.

Innimellan måtte vi iland for å bunkre mat og fikk oppleve sommerstresset på steder som Smögen og Kjerringön. Deilig å kunne forlate fellesferiekaoset og legge kurset utaskjærs til mer ensomme holmer igjen, nyte et glass vin i solnedgangen og speide utover havet.

På vei inn mot Smögen

Til tross for strålende padlevær, var ikke dagsetappene lengre enn 20 - 25 km - vi hadde jo tross alt ferie og bading og slaraffenliv tar tid. Ferie er også god mat og drikke, så vi sørget for daglig inntak av gourmet-mat fra primuskjøkkenet og for at innholdet i vinkartongene stadig minket. Det siste var ikke noe problem og det var mye god, fersk fiskemat å få tak i langs kysten som basis for Kristine og Wenche's fiskegryter.

Etter ei uke på loffen gikk vi litt motvillige i land i Grebbestad. På klarte kjapt å sjarmere en svenske til å skysse sjåførene ned til Marstrand etter bilene, så da var det bare å pakke sammen turutstyret og vende nesen hjemover igjen. Møtet med det siviliserte og velordnede livet på land var en overgang etter friheten på havet. Men neste år er det nok en sommer og vi gleder oss allerede til en ny uketur på havet.

Wenche Solberg

Göteborg

Jeg skulle på langtur.. Problemet var bare at jeg ikke riktig hadde tenkt over hvor jeg ville. Etter litt tankevirksomhet satte jeg meg et mål. Jeg ville dra på besøk til tante.

For å gjøre det enklest mulig ville jeg sette ut fra Drammensveien 210 og padle sørover.

Jeg pakket kajakken full av telt og turutstyr og satte meg i kajakken en kveld i slutten av juni.

Det var oppholdsvær og jeg hadde tenkt meg til Göteborg.

Jeg startet med å krysse over til Nesodden og hadde nådd fram til Steilene da dritt været satt inn. Det blåste nordavind (medvind) så skumtoppene sto rundt kajakken. Et raskt blikk mot Holmenkollen avslørte at et stort tordenvær var i anmarsj.

Når fronten tok meg igjen blåste det sinnsykt. Jeg klamret meg fast til åra, men kjente den ble forsøkt røsket ut av hendene mine. Det piskende kalde regnet kom. Lynnedslagene begynte å nærme seg faretruende. Jeg gjemte meg i land.

Fronter forsvinner, men starten var nok ikke den beste. Jeg la ute igjen.

Overraskende stor sjø i Oslofjorden. Men nå var jeg i gang.

Jeg hadde fått råd om å padle fort og ta hyppige pauser. I dette været var det å padle fort langt mer lystbetont enn pausene så jeg stod på til litt før Drøbak. Der hadde jeg stopp og kunne koke meg litt varm suppe.

På igjen og ferdens gikk videre.

Jeg var litt overrasket over at sjøen var såpass stor. Hvordan ville det bli lenger frem? Det var krappe bølger fra alle kanter, mens vinden var inn til videre i ryggen.

Mellom Son og Moss fant jeg en fin liten vik jeg kunne slå opp teltet i.

Faktisk et overraskende fint sted. Det ble tradisjonelt leirstell og matlaging om kvelden før det var på tide med noen timer i posen.

Når morgen kom, kom også følelsen av å være på tur. Det å kunne være borte fra det daglige livet og det å rett og slett kunne være en ferdemann- med et mål. Et mål om å trives på en ferd og et mål om å komme fram.

På vei inn mot Moss snakker jeg med den eneste andre padleren jeg ser på turen. Han ser med misunnelse på hvordan min Spitsbergen glir igjennom sjøen, mens han sliter i plastbalja si.

Nå hadde sommeren kommet. Moss hadde blitt en nærmest sørlandsby, med sommerstemning og båtliv. Jeg ble der litt for lenge.

I det jeg la ut i Mossesundet igjen vendte vinden. Vel ute på sjøen fikk jeg bølger fra nord, nye bølger fra sør og en strømsjø som gjorde at verken jeg eller båten følte noen større komfort.

Jeg padlet sørover mot Hankø og fant etter hvert en fin øy med utsikt mot storhavet som jeg la meg til ro på.

Dagen hadde vært fin. Det hadde vært mye sjø, mye vind, men alt hadde gått etter forventningene. Formen var fin og både padleren og båten fungerte glimrende.

Det er en litt spesiell følelse å være eneste menneske på et skjær langt ute mot havet.

Det får en til å tenke litt. Slettes ingen dårlig følelse.

Den tredje dagen satte jeg ut båten og padlet målbevisst mot Sverige. Vinden hadde løyet noe slik at det gikk raskere. Dette måtte utnyttes. Jeg padlet forbi Strømtangen

fyr ved Fredrikstad- krysset over til Hvaler. Gjennom Løperen og bort til Skjærhallen. En sel hilste på meg i bølgene utenfor Kirkøya.

Etter pause i Skjærhallen padlet jeg forbi Herføl og inn i Sverige.

Ettermiddagen var fin. Det hadde stilnet av nok til å holde meget bra fart i båten. Sola var framme, men det var ganske kjølig slik at det gjorde godt å holde seg fysisk aktiv. Jeg hadde kurs mot Kosterfjorden og padlet sørover i dønningene, mens det gikk mot en fredelig kveld.

Det var en fin kjølig kveld. Båten holdt god fart og dagsetappen ble lang.

Tilslutt følte jeg at det var på tide med en leirplass.

På dette tidspunktet hadde jeg padlet meg vekk fra kartet. Den første delen av turen hadde jeg padlet etter mitt eminente norgesatlas i skala 1:250 000 , fra Moss hadde jeg padlet etter Østfold 1: 125 000 og nå var jeg uten kart.

Jeg har riktignok seilt langs den svenske vestkysten før, men landet og sjøen oppleves ganske annerledes i en liten kajakk langt ute til havs.

Med andre ord, jeg var ikke helt sikker på hvor jeg var. Jeg hadde padlet forbi mesteparten av Koster og la meg inne i et sund på en større øy.

Jeg hadde følelsen av at jeg var på Resø, men svaret lot vente på seg til neste morgen.

Jeg fant en leirplass i le av vinden og kunne slappe av etter mange mil på sjøen. Jeg tipper at det ble nesten åtte mil. Det var en god dag.

Før turen hadde jeg tørt skapet for turmat. Tørrmat, supper, gryteretter osv.

Allerede i Moss hadde jeg avveket fra denne asketiske matkultur og hadde gått over til skikkelig mat. Indrefilet. Rødvin og pils. Toro kan vente til vinterturer på ski.

Fortjener du ikke en pils etter åtte mils padlling fortjener du det aldri.

Neste dag padlet jeg inn i sundet og fant ut at jeg helt korrekt var på Resø. Jeg stoppet i havna og tok meg en tur på kafé og kjøpte et brød på det lokale bakeriet.

Det var et italiensk brød bakt i stenovn. Det skulle senere vise seg at det var et ufattelig godt brød. Neste sommer må jeg forbi igjen....

Fra Resø går ferden i innaskjærs leder bak de store øylene. Det er lunt og fint, tempoet er upåklagelig. Ulempen er at alle andre båter kjører her også. Det er nesten som å sykle på E6 mange harde trafikanter og en myk.

Det er tydeligvis ganske mange kroner i omløp i Norge. Svenskene kjører seilbåt.

Nordmenn kjører digre 45 fotere med brummende motorer. Det lukter fortsatt polyester av båtene, og jeg har følelsen av at kapteinene ikke har noe særlig forhold til sjømerker og navigasjon.

Det går imidlertid bra og jeg ankommer Havstenssund utover dagen.

Vinden har stått ganske bra på hele dagen, men jeg har vært relativt sett i le, slik at det ikke har plagen meg noe særlig. Etter Havstenssund kommer det andre utfordringer.

Siden temperaturen mer virker som september enn midtsommer kjøper jeg en lue i butikken og litt ekstra superundertøy. Kjekt å ha.

Jeg fikk lese litt i gamle dokumenter fra OKK. Der var det en kar som padlet til Bergen i 1930- årene. Som eneste føde brukte han bananer. Båten hans var fulllastet med bananer og han lovpriste dem både under og etter ferden. Jeg humret litt når jeg leste historien, men merket nå at jeg hadde gått over til flere og flere bananer under dekks-riggingen.

Alle som har vært i småbåt langs vestkysten fryser litt på ryggen når navnet Gula Humpen blir nevnt. Fargen kan jeg ikke uttale meg om, men at det humper kan jeg

skrive under på. Skagerrak kommer dundrende inn fra sørvest og grunner og skjær gjør sitt til at det blir utpreget stor og udisiplinert stampesjø.

Båter lå og ventet på mindre vind i sundet.

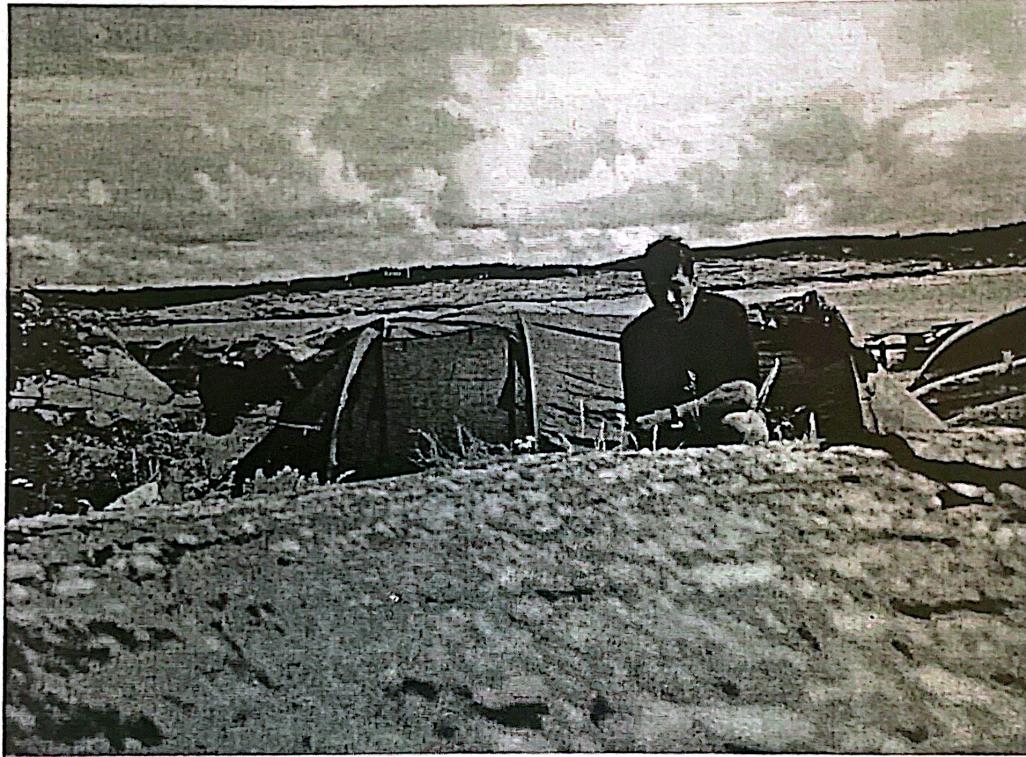
Jeg var litt rastløs og tenkte at jeg alltid kan stikke ut for å se. Jeg kan jeg jo bare snu. Jeg padlet av gárde. Det startet bra, men plutselig var jeg midt uti det. Ikke noe vits i å snu, det er like ille i alle retninger. Jeg padlet målbevisst av gárde. Fordelen med dette havstykket er at det er mange båter som kan redde deg i en vanskelig situasjon. Ulempen er at det ikke er mange som ser deg. Jeg kunne se mastetoppen på båtene i sjøen.

Vindkastene rev i båten og åra, men båten min liker litt røff sjø. Den gjør ikke noe uventet og klarer seg meget godt. Jeg må si at jeg føler en viss pervers glede her jeg danser rundt i bølgene mutters alene. Jeg kommer over og kan nyte smul sjø igjen.

Jeg merker at det har vært slitsomt. Konsekvensene er store om jeg er uheldig.

Vannet er kaldt også, slik at bading ikke har vært aktuelt på turen. Ingen grunn til å ta lett på sikkerheten.

Kulingen har satt seg nå. Rett motvind. Det er tungt å padle. Takke meg til at jeg har en lang og smal kajakk. Jeg tar lunsj på en brygge utenfor Grebbestad før jeg fortsetter.

I ettertid får jeg høre at det var 15-20 sekundmeter vind denne dagen.

Nå padler jeg riktignok i le av land, så sjøen er ikke noe å snakke om, men vinden tærer på padlegleden. Ikke har jeg med padlehansker heller. Det er rett og slett bitende kaldt.

Hva er dette? Jeg skulle jo bare på kosetur langs den svenske solkysten.

Jeg kjemper meg fram i vinden og det etter hvert tiltagende regnet.

Den svenske kysten har en annen hyttepolitikk enn den norske. I Norge ligger det hytter på hver eneste lille bergnubbe. I Sverige er det koncentrert om enkelte områder, ellers er det nesten ikke hytter. Jeg kommer forbi Fjellbacka. I dette området er det fine muligheter for padling rundt de store øyene som ligger her.

Uansett vær går det an å få en fin padletur i dette området. Til slutt kommer jeg inn i Hamburgsund. Jeg orker ikke å gå i land, jeg er ganske sliten etter den trassige motvinden, så jeg padler litt forbi og slår opp teltet i et kutråkk.

Det er noen fornærmede kreaturer som er på nattvandring i området. De snøfter, rauter og snakker med sauene i nærområdet. Dehar i det hele tatt en vanskelig natt fordi en norsk turist har lagt seg i veien for dem. Tilslutt skjønner de at den frekke nordmannen ikke kommer til å flytte seg, men kan glede seg over å ha ødelagt nattesøvnen hans i stedet. De forsvinner med noen saftige raut.

Neste dag blåser det noe så inn i hampen jeg velger å bli i teltet. Hvor har sommeren blitt av?

Timene går. Det river i teltet og regnet pisker. Jeg har hatt bedre vær i november enn dette.

Etter hvert orker jeg ikke vente lenger, men pakker sammen og legger ut på sjøen. Klokka er halv tre. Det virker som om det er lettere nå. Antagelig er det bare tull, for motvinden er enda hardere enn gårdsdagen. Det går tregt. Men med et skritt om gangen kommer man etter hvert framover. Jeg gruer meg til neste åpne havstykke. Jeg følger leden. Nok en gang befinner jeg meg uti stor sjø. Større enn dagen før, men ikke så humpende. Noen meter bølger med skum på. Det er bare å padle i vei. Jeg holder meg litt unna de øvrige båtene for ikke å bli meid ned og padler av gårde. Nok en gang finner jeg glede i å baske med naturen. En mann, mutters alene, store bølger og hard vind. Heldigvis er disse havstykken både korte og overkommelige. Men danser og svinger, det gjør det. Jeg er redd, men tar meg sjøl i å smile.

Innaskjærs igjen, Utrøstelig drittvêr og en ufattelig aggressiv motvind. Jeg kommer inn mot Hunnebostrand. Jeg merker at jeg har stor lyst til å padle inn og bestille et varmt bad, biff, rødvin og et varmt hotellrom.

Jeg padler i stedet videre in i Sotekanalens. Her er det mer levelig Den ligger mer i le og ga nytt mot og nye krefter.

Jeg padler av gårde og får meg lunsj ved broforbindelsen før jeg igjen legger av gårde.

Nå har vinden løyet en smule. Jeg kommer meg ut fra kanalen og kan igjen nyte skjærgården. Fugleskrik, bølger og sola som etter hvert kommer på himmelen.

Et viktig delmål på turen er Smøgen. Jeg ser det karakteristiske vanntårnet i Kungshamn og den store bruåa før jeg bestemmer meg for å padle utaskjærs. Sola skinner og bølgene er friske. Det blir en fin avslutning på etappen. Jeg sklir inn i Smøgen gjennom småbåtkanalen.

Det er fint i Smøgen ingen tvil om det. Skikkelig partyby med store båter og seilere, fest, pils og hålligång. Jeg er ingen motstander av det, men når man kommer inn i en slik turistby, hvor folk stiller med blåjakke og nypressede buksar rett fra yachten og jeg kommer glidende med saltstrimer i ansiktet og hårt stift som stålull blir kontrasten for stor, og jeg lengter tilbake til holmer og skjær.

Sola er borte, vinden øker på og regnet starter igjen. Jeg parkerer skuta, skifter og gjør meg klar til en kaffe på byen.

Selvfølgelig treffer jeg kjente og blir invitert på både kaffe og hyggelig prat i båten. Sær som jeg er, takker jeg nei til myk køye og legger ut på sen kveldstid med kurs mot Lysekil.

Det er totalt svart himmel og vinden river. For første gang på lenge, fikk jeg vinden aktenfor tvers og kunne dra veksler på det.

Etter et par timer skimter jeg en strand og en gress-slette. Jeg setter kurset mot den. Det viser seg at camp-kompasset virker igjen, og jeg finner nok en idyll.

Jeg hiver teltet opp og finner et skilt som forteller at dette var naturreservat og all camping forbudt. Nja....med meg selv blir diskusjonene sjeldent lange. Et par hyggelige svenske fluefiskere har også trosset camp- forbudet og drar opp den ene sjø- ørreten etter den andre.

Jeg legger meg i soveposen og fantaserer om sommervær, badetemperaturer og medvind.

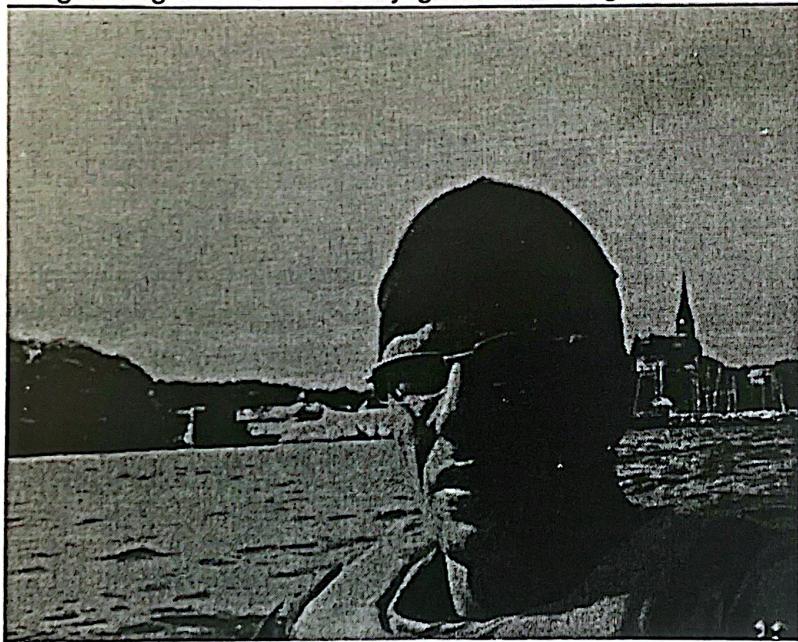
Jeg våkner av at vinden røsker i teltduken og regnet pisker. Frokosten blir tatt inne i teltet. Det har blitt en vane nå.

Når jeg igjen er på plass i kajakken har regnet gitt seg og jeg legger kursen for Lysekil. Leden går stort sett innaskjærs, med unntak av et sted hvor dønningene kommer inn. Sakte, men sikkert kommer jeg nærmere byen. Nå løyer det... lurer jeg meg selv til å tro før vindrossene mer eller mindre stopper båten.

Jeg bevilger meg en lengre pause i Lysekil. Tar noen kopper kaffe og kikker igjennom byen. Prøver å være turist noen timer.

Det går faktisk meget bra.

Været blir bra, mens jeg er i byen- vinden løyer ikke, men det er i hvert fall sol. Det er til og med ganske varmt om jeg befinner meg i le.

Full av krefter setter jeg meg nok en gang i båten og padler sørover. Det er fin skjærgård i Bohuslän- det er det ingen tvil om.

Jeg kjøpte et nytt kart å navigere etter i Smögen. Et kystkart som dekker fra Oslofjorden til Danmark. Ikke den største nøyaktigheten på småøyene i skjærgården med andre ord. Dette fører til litt frustrasjon underveis, men det går faktisk overraskende bra.

Kvelden kommer sigende og jeg er på leting etter en leirplass. Jeg ser en saftig grønn eng og styrer mot den.

Enga var en myr, men teltet er ikke stort, så jeg finner en fin plass til teltet. Litt foran en ruin.

Etter mat, kaffe og telt finner jeg ut at ruinen i virkeligheten var en gravplass. Det viste seg at hele øyas befolkning ble tatt av Kolera på 1800-tallet og gravlagt her.

I urbane strøk tror jeg ikke på gjenferd, spøkelser og liknende, men jeg innrømmer at her mutters alene på en øy uti havgapet revurderte jeg dette gjennom natten.

Men morgensolen kom og jagde vekk alle kolerabefengte spøkelser som min hjerne hadde plaget meg med.

Jeg kikker ut av teltdøra og får en hyggelig overraskelse.

Sol- det er helt sant. Jeg spratt opp og løp opp på øyas høyeste punkt. Det var nesten vindstille. Jeg kunne ikke tro det og måtte bare komme meg utover.

Tilbake i leirplassen hadde kvigene omringet teltet og kajakken. Svenske kviger er vel som norske. Nysgjerrige og skvetne på en gang. Kajakken var langt mer spennende enn teltet. Jeg kunne formelig høre de diskutere seg i mellom om hva dette var for noe rart.

Jeg mintes en bekjent som hadde brukt flere måneder på å lage seg en kano av spant og seilduk. På sin første tur var han på en øy og trakk den på land. Han gikk seg en tur. Når han kom tilbake stod flere kuer glade og fornøyde oppi den nå ødelagte kanoen.

Disse kreaturene hadde større respekt for annen manns eiendom og nøyde seg med å slikke litt på dekket og sjekke ut rorets kvaliteter.

Jeg la ut på fjorden og kunne strekke på litt. Nå som vinden var på et hyggelig nivå, gled båten fram som en drøm og ferden ble en nyttelse. Plutselig kommer flott skjærgård fram. Båtfolket smiler og alt er mye hyggeligere.

Jeg padler innom Mollösund. Været er godt og det er tid for is. Sommeren er på besøk,

Fra Mollösund mot Kyrkesund går det skikkelt unna. Jeg finner i le side av en seilbåt og surfer på bølgen. Uten krefter gjør jeg seks knop. Skipperen henger over ripa og tilbyr en dram. Han holder meg orientert om farten. Når vi nærmer oss litt trangere farvann og vinden løyer, padler jeg fra seileren. Jeg padler gjennom Kyrkesund og får oppmuntrende tilrop fra flere seilere tydelig overrasket over farten i en kajakk. Jeg holder fortsatt rundt seks knop. Jeg padler sørover i godvær og ankommer Marstrand utpå formiddagen glad for at vinden har løyet. I Marstrand føler jeg meg virkelig liten. Havnen er fylt til randen av Yachter. Her kommer man i c-klassen om man har under 50 fot.... Ikke finnes det et sted å parkere en kajakk heller, men jeg klarer jo å komme meg opp til slutt. Det er vannvittig mye mennesker her. Jeg må strippe på en brygge med ryggen mot menneskemyldret. Jeg følte meg omrent like bra som om jeg hadde stått midt på Karl Johan uten en fille på meg og rød, solbrent nese....

Med tørre klær føler jeg meg straks bedre. Marstrand mylder av liv. Jeg tilbringer noen timer der. Det er profesjonelle seilere som konkurrerer. Denne dagen var imidlertid ganske mislykka for konkurrentene, men for meg var det en fantastisk dag. Den enes død, den andres brød. Denne gang i min favør.

Det er fortsatt godvær når jeg legger ut på siste etappe. Jeg tipper at det er ca 20 kilometer igjen til endemålet. Sundet mellom Björkö og Kalven.

Siste etappe kan trygt kalles en sjarmøretappe. Havblikk og blå himmel. En hel dag uten padlejakke og lue... ikke dårlig nå som det har blitt juli.

Jeg kommer rimelig sliten etter å ha dratt skikkelig på de siste to mila.

Tante Lillemors sommerhus har vært mitt mål. Nå var jeg framme. Rykte om min ankomst hadde kommet fram før meg. Seilerne fra Smögen hadde kommet forbi tidligere på dagen.

Og tankene som kom etter å ha nådd målet? Nja. Definitivt smartere å padle med vinden....men det er jo også hyggelig å ha et nytt sted som mål. Etter kart-trilleren min å dømme var turen på ca 350 kilometer. I tillegg er det langt nok til at det synes på en globus.

Nei det var fint. Neste år tror jeg at turen går fra Brygga mot Bergen eller noe sånt.

Og har du lyst til å være med : huk tak i meg på klubben eller ring 99 15 94 81 .

Fredrik F.

Huorlædes at ro udi en kajak

At ro i een kajak ere een ræt fornøielig beskæftigelse for een mængde mændisker. Ikke ere disse mændisker specielt indrettede dertil, men hafuer formentlig pønset ud, at for dissem gifuerer den pussig lille baad een slags tilfrædshed, der hænger

isammens med den fjernhed til alnaturen der prægler den nutidige befolkning i stedse flere omraader af vor verden. Ænklest og dybest set ere vi alle totalt afhengige af græset, træerne, vandet, solen, og alde de ubegribelige såkaldede kiermiske prosæsser, der til enhver tid forløbe i os og omkring os med det ene fomaal at lifuet maa opretholdes! Den morsomme lille baad bringer os i al sin simpelhed tæt på død natur av mange forskiælige slags, saasom steene og klipper og skiønne smaa øer. Alværdens levende kreaturer saasom skrigende maager kand man tillige faa kik på medens man fornøjet tager sig frem over vandet. Storme kan den dertil taale, den bitte baad, for de personer der finder sit behag i saadant uvejør!

Dette ringe skrif er dog meent at omhandle nogle elemænter der kan være af nyttigheed for dæm der hafuer ønske om at dyktiggjøre sig i at drifue sin farkost frem igjiendum vandet med stedse større hurtighed, eller blot med elegantier. Først og sidst maa der siges - ja nedsten raaabes - at øfuelle gjør mæster! Er mand hafnet i den lumre situation, at man ere blevet noget tilaars kommand, og altsaa ikke hafuer erhvervuet de fornødne ferdighede udi roen som ungt menneske, ja saa maa nakken krummes, og mand maa gaa paa med fraaden i mundvigerne! Dette ere udaf aller største betydelse; at man ingenlunde lader sig kue av den skrækkelige angst for vandet og dets hæmlighedsfulde dybe, der kan grib endog store, stærke mænd med rædsle!

For at erholde een saadan fandenivoldsk indstildning kan der være god medicin at lade sig vælte rundt i sin baad - altsaa med overlæg! Og mange gange! Følgende paa hinanden! Det man ere så inderlig bange for, taber sin indflydelse, og det blifuer ej eet uudholdeligt nederlag at falde i vandet. Naar mand saaledes ere avvennet fra denne børnlige og utjenlige indstilding til eet så hyggeligt stof som vand, (vores kroppe indehold som bekient betydelige mængder av dette stof, og een saakaldet agurke skal vistnok bestaa av saa meget som 95% vand. Ere dette ikke ræt fantastisk? Saalædes kand mand gjøre vændet til sin væn, og lade sin mave falde ud og blive helt ud avspændt i sit underliv og lænd og hofter medens man altsaa befinder sig indeni sin baad. Dette vil være et svinagtigt gunstigt udgangspunkt for at erholde videre kvalitetuer som kajakroer(ske). Der findes nemlig nogle roære der tager sig frem lignende som pinner, så stifue holde de deres lægemer under fremferden i baaden. Dette kand mand sagtens forstaa, men det er atlsaa ræt utjenligt! Mand maa altsaa stræbe eftir at gløre vandet til een vænd.

Det næste trin (nu ere der selvfølgeligt intet trin der blifuer helt ud afsluttet i denne sammenhæng) bestaar i at indfue den mængde sammensatte bevægelser som ere kajakroningens særlige klændemærker. Ikke for at distingfuere oferfor omgifuelserne at det faktiskt ere kajakroning mand bedrifuer, men grundet at der ere mange biomekaniske og arbejdsmæssige opgafuer der best finder sine løsninge indenfor specelle rammer, hvilke kropens drejen og armenes viften maa forholde sig til. At selfue torsoen forløses, er av ofuerordentlig stor betydelse for fremdriften i den smalle baad, da der ligge skult betydelige kræfter i dens rotation omkring dens lodaksis. Nogle erholder aldri denne erkendelse af selv kropens potentiiale for fremdrift og får da helre ej erfare denne realitet! Her vender vi tilbage til frygten for at falde ud i vandet, fordi een kraft fordrer een mod kraft næmligen! Og denne modkraft maa ogsaa opfues ofuer tlid. Dog erholdes visseligen denne modkraft reet intilusionsmæssigt. Derfor ere det af betydelse at mand øfuer slg i at tage haardt i sin aare i saadan forstand at der tlids læges stor kraft i tagene. Modkraften eller - kræfterne skal kalibreres nøyaktigt i forhold til den kraft som kan kaldes

fræmdriftskræften. Saaledes bør man øve sig i at beherske alle de hastighetsområader man sammen med sin baad kan forma! Men inden eller samtidigt med dette ere det af overordentlig stor betydelse at roeren betænke i detalj de forskjællige greb der ere nødtørtige for een fornuftig fræmfærd igjendom vandet.

At aaren holdes i eet passeligen greb ere af ofuerordentlig betydelse. Huilket betyder: Ved fræmofuer-førelsen af aaren skulde haanden være i ræt forlængelse af underarmen og ikke bøjet paa nogen maade.

Haanden skulde i denne bevægelse holdes afspændt og lidt aaben, og maaske vil man strække sine fingre noget ud. Mand forsøger i næste moment, dog uden kunstlet ophold, at plante sit eene aareblad heelt nede i vandet, og ej kun halvveis ned. Om , i denne operation armen holdes ustrækket, erholder eens torso, skulder, arm, og been een mulighed for at gifue roaaren een ordentlig knald! Men : Torsoen maa blifue eens motor, saa at sige, altsaa ved dennes rotation, (og ej een hakken frem og tilbage , huilket mand kan observuere hos nogle.)

I tillæg ere selvfølgeligt omraadet ved skulderen af ofuerordenlig betydelse for at erholde een ferd ej altfor strapatsios; her skulde mand giærne tillige hafue mange kræftir til sin disposition. Disse kræftir lader sig erholde ved eksersis dertil egnet.Der findes som vel bekient i vores klub remedier indrettede paa at forøge hin enkeltes formaaenhed vad betreffir eens arsenale af legemlige kræftir. Disse remedier eere ansamlede i eet lokale der saavel herrer som damer eere velseede. Dessverre lider nogle damer af den sære vrangforestilling, at opträning af muskernes styrke ere eet foragtligt projekt, og at de kunde blive lig amazoner. Skam og skiensle komme ofuer disse hofueder! Intet ere meere liig vrang lærdom!

Til sidst: Vinteren ere een ret flot tiid for at øfue sig med sin baad i vandet, blot isen ej ere for slem, og mand ej befinde sig langt af land. Falder mand ud, virker det meget opklarende paa eens hiærne!

Piscator

I tour de Gudenå stilte OKK med følgende deltagere: K1 tur: Dag Norum, Kjell Winther, William Gram, Tore Brandt Petter Kristoffersen K2 race Eirik Bentzen og Morten Hansen. K2 tur Fredrik Fongen og Jan Flohr.(Lillehammer) Kort løype: K1 tur Trine Bruusgaard, K2 Race Anne og Kari.

Med skråblikk på Gudenå'n

Etter 29 fullførte Gudenåløp og 4 år med skader, depresjon og fanteri, var jeg igjen å finne i Gudenågjengen. Denne gangen hadde jeg under tvil blitt innvilget en plass som sjåfør. Jeg ble tildelt å følge herretoer'ne. Det passet meg bra. Jeg ville helst ikke betjene toeren med Kari og kona, og det var gjensidig. Jeg vet at Anne ikke sparer på ukvensord overfor meg når hun er stressa, og jeg ikke gjør ting riktig.

På båten ned møtte Trine opp i kjole. Det så ut som hun skulle på fin fest. Hun nøt en røyk etter maten, og det så idetheletatt ikke ut som hun var på tur for å padle om kapp. Jeg tenkte at hun er jo så dårlig til å padle at hun får gjøre som hun vil. Det viste seg siden, at selv om hun kommer sist i treningsracene, er hun ikke dårlig sammenliknet med konkurrentene. Hun ble nr 5 til slutt i Gudenå'n, så kom ikke her. Neste år tar hun tilogmed kanskje medalje i K4 NM sammen med Kari, Anne og Torunn.

Før start var Jan og Fredrik borte, ellers var det den vanlige deilige avventende og stressende stemningen. Omrent 20 minutter før start dukket de opp. Jan, rotehue, skulle ordne tusen ting før start, og Fredrik tok det rolig og hang på. Etter at de hadde fått startnummer var jeg kvitt dem, for de ble betjent av noen hyggelige dansker fra Jan sin klubb.

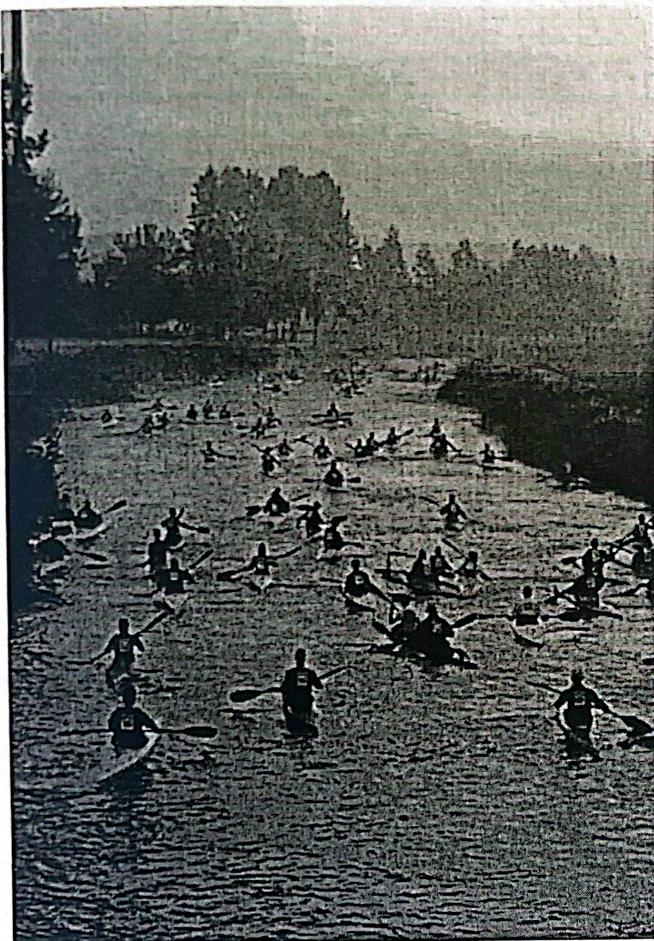
Til Ry kom det masse kajakker, men ikke mine gutter. Da de til slutt kom, var de helt desillusjonerte. De hadde gått rundt 2 ganger. En gang rett etter start, og en gang etter at de hadde tatt igjen hele feltet igjen. Båten var simpelt hen for ustø for dem, selv på flatt vann. Snauskallene Morten og Eirik var altså ikke så proffe som de så ut, og de ville ikke padle videre til tross for flere forsøk på å overtale dem. En vittig sjel har foreslått, at neste år må de padle Malik toer. Jeg syntes det var helt på trynet å velge en slik båt, og Eirik har nok måttet tåle en del sjikane i butikken.

Nå var jeg arbeidsledig og fri, og det passet meg utmerket. Jeg satt meg ned og nøt matpakka, og ble straks budt på pølsemat og øl av noen hyggelige dansker. Jeg sa ja takk. De hadde med en sør dame som lurte på om Trine var god til å padle, men jeg beroliget henne med at Trine er veldig dårlig. Hun blir nesten alltid sist på treningsracene, og er ikke noe å frykte. Mens jeg drakk øl med danskene, prøvde Cathrine å få tak i meg, og jeg møtte et oppgitt blikk da jeg siden fortalte henne hvorfor jeg ikke tok telefonen.

I Silkeborg gikk Kari og Anne rundt og fura. De lå på tredje plass, og sa de padla jævli dårlig på slutten, og ble slått i spurten. Hotellet var nytt og strøkent. Glass og rustfritt stål overalt, og moderne og smakfullt innredet. Det var egentlig alt for fint for oss der vi kom ramlende inn med vått padletøy og treningsbager. Jeg følte meg mer hjemme på Misjonshotellet som ble revet for noen år siden. Der var det slitt eleganse. Vi tørket tøyet i et støvete fyrhus, og det rant vann gjennom taket fra dusjen utenfor badstua. Beliggenheten for det nye hotellet var imidlertid perfekt. Vi kunne sette båtene på vannet rett utenfor inngangen, og padle til start på søndag. Neste år sier de at det skal bli svømmehall med badstue ved siden av hotellet.

Ved start på søndag hadde Jan klart å rote bort 2 pinne til sparkebrettet, selv om han hadde fått dem i handa før start. Like etter start løsnet selvfølgelig sparkebrettet for Fredrik, og de måtte på land og sette inn en pinne foran og en bak. Dermed ble det mange båter å ta igjen, men gutta var like blide.

Jeg levde et behagelig liv som sjåfør i Milslukern's store bil med automatgir. Jeg hadde litt av den samme følelsen som da jeg var 18 år og kjørte fattern's Mercedes for første gang. Det er utrolig hvor behagelig det er å være sjåfør i forhold til å padle. Jeg gliste og vitset hadde det veldig trivelig sammen med Eirik. Jeg fant en flybillett til Spania i hanskerommet, og spurte Eirik om hvorfor den lå der. Han sa at han hadde fått seg dame i Spania etter Riba de Sella, og skulle ned for å besøke henne. Jeg tenkte at det må da bli noen veldig dyre samleier. De er sikkert billigere, men ikke bedre her i byen.

Som sjåfør levde jeg altså det gode liv. Jeg ignorerte Cathrine's beskjed om å hjelpe henne med jentene i Langå. Det fikk jeg selvfølgelig kjeft for, men det hadde også vært helt unødvendig med min hjelp. Jeg fikk streng beskjed om at jeg måtte ringe hvis det var tomt for fatøl i mål. Fatølmaskinen var gått i stykker, men det var flaskeøl, så jeg ringte ikke, og fikk kjeft igjen. Men deltakerne fikk øl da de kom til Randers.

Kari og Anne var ikke helt fornøyd etter at de kom i mål. De var fremdeles bare nr 3. Det syntes jeg var bra. Etter å ha blitt nr 1 og 4 de siste år, manglet de tredje plassen, og nå har de bare andre plassen igjen. William derimot, gikk rundt og gliste etter å ha vunnet sin klasse. Nå har han vunnet alle turklasser under 50 år. Jeg tenkte at han har enda mye igjen å vinne. Han kan prøve seg i K2 tur og K2 mix for eksempel. Festmiddagen ble inntatt på Hjorten som sedvanlig, men stedet var en stor skuffelse i år. Tidligere år har vi danset til Jazzmusikk der til langt på natt, men nå stengte de kl 22, og begynte å rydde en halv time før stengetid. Byen var også helt utdødd på søndagskvelden. Det var ikke en gang en danske ute for å lufte bikkja. Redningen ble til slutt den eneste baren i byen som var åpen. Vi inntok stedet, og damen var skvær nok til å si at hun holder åpent til vi går. Men i 3 tiden ble hun også utålmodig, og vi ruslet til hotellet.

De garvede sjåførene var enige om at jeg egner meg mye bedre som deltaker enn som sjåfør, så neste år må jeg nok padle. Selv har jeg også tenkt at jeg snart bør bli første Nordmann som padler 30 Gudenåløp.

Oluf

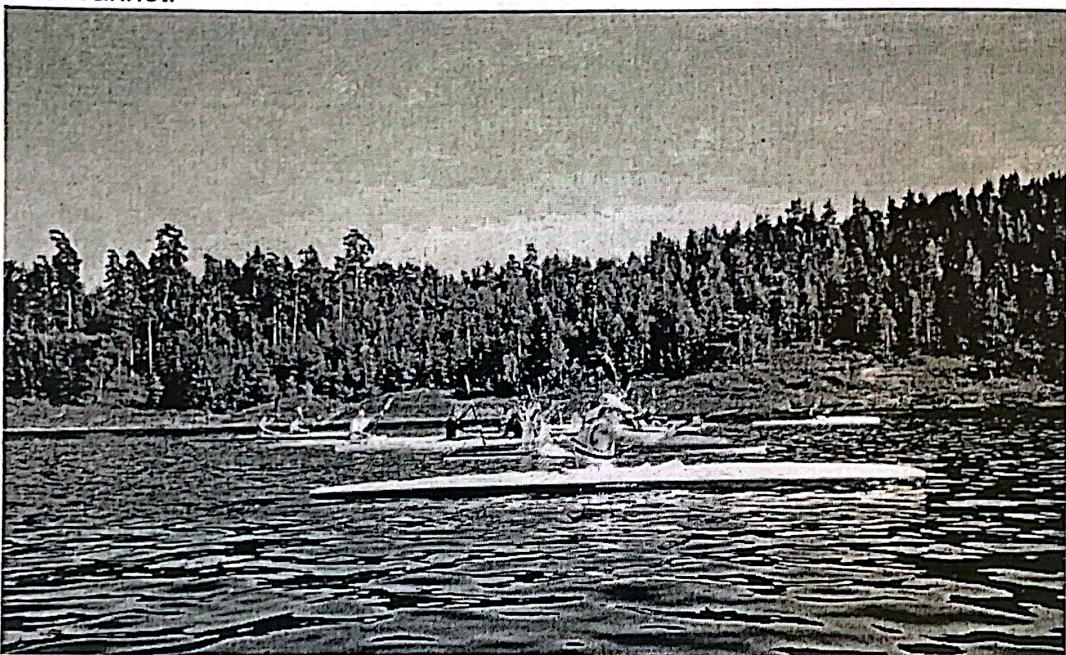
Tirsdagsrace, mer enn solskinnspadling

For de uinvidde kan jeg fortelle at dette er gjengen som padler race hver tirsdag, intervall på torsdager, langtur i helgen og mye, mye mer.

Tirsdag 30.04.02

Stemningen er litt spent. Det er årets første tirsdagsrace. De ivrigste har ikke gått på ski i vinter, de har padlet. Andre startet padle-sesongen i påsken. Mens noen få starter på tynnere grunnlag. Uansett, alle har en konkurrent fra i fjor som de gjerne skal slå. Dette er ekte "løkke-fotball" i kajakk.

Det blåser kraftig fra syd-øst. Ikke helt trivelig siden vi fortsatt skriver april. 10 mann til start på 500. Igor vinner på 1.59. Bra så tidlig i sesongen. Erik gikk rundt. Veldig kalt i vannet.

Jeg har spart meg til 5000m. 20 båter på start. Nå har det også kommet noen damer. Kari og Anne er to grusomme padlere. Mang en voksen mann har måttet se seg slått av dem. Også Torunn da, hun sitter bak i K2-en samme med meg. Hun stiller bare ett krav; maks innsats.

John Tobias, fra Asker, vinner på 25.50. Det var langt fra ideelle forhold. Siste båt går i mål på 34.12. Selv om miljøet kan virke litt barskt, er det plass til alle.

I dusjen diskutes det. Sesongforberedelser, teknikk og utstyr. Litt trist å tenke på at det er en hel uke til neste tirsdagsrace. Men den som venter på noe gøy, venter ikke forgjeves.

Søndag 22.09.02

Torunn og jeg sitter og forbereder klubbmesterskapet. Vi har 20 tirsdagsrace bak oss i år. Gjennom sesongen har 59 forskjellige padlere deltatt. Laveste deltagerantall var 6 båter en gang midt i juli. Høyeste var i medio mai med 24 båter. Gjengen har padlet til sammen 200 stk 500m og 350 stk 5000m. Det er mye svette og smerte det.

Tirsdagsracet er ekte konkurransen. Alle opp på linje, klar, ferdig, ro. Men klubbmesterskapet kjøres med et beregnet handikap som jaktstart. Den enkelte konkurrerer med sin bestetid gjennom sesongen. Der er likevel ikke lett å beregne riktig handikap. Det må korrigeres for flere faktorer; forholdene som varierer fra gang til gang, formutvikling, hvor i feltet en ligger og ikke minst hvor ærlig den enkelter er. Noen gir jo alltid alt, mens andre sparar litt på kruttet.

Det blir mye frem og tilbake. Men til slutt må vi bestemme oss for den enkeltes handikap. Vi håper vi har vært fair og at alle får en real sjanse til å vinne.

Tirsdag 24.09.02

Er tidlig på plass på brygga. Litt ekstra å administrere når det skal være klubbmesterskap. Anne, kona til Kjell, er hyret inn som starter og tidsaker. Været er flott, vindstille og sol, en super ramme for årets siste race. Folket begynner å komme. Alle har ett spørsmål; hvordan er mitt handikap? Noen smiler, andre ser litt oppgitt ut. Krysser av på startlisten etterhvert. 26 båter til start. Ikke uventet. Mange har hatt denne tirsdagen i sikte i flere uker.

Trine er første padler ut. De andre venter spent på å få starte. I løpet av 6 minutter og 20 sekunder er Erik som siste padler i gang. 26 båter med 27 padlere som virkelig jakter på hverandre. Dette er virkelig jakt. Foran deg har du noen som du skal ta igjen. Bak deg har du noen som trolig har bestemt seg for å ta deg igjen. Torunn og jeg startet i vår toer, 5 minutter og 30 sekunder bak Trine. Det er så langt, så langt frem. Og båtene foran oss lager en masse bølger. Fy så mye verre dette var enn å cruise av gárde i teten av et vanlig tirsdagsrace. Hvert tak teller. Etterhvert blir det mer samling i feltet. Noen har nok satset over evne i starten og må sette ned farten. Og bakfra kommer noen skikkelige racere Eirik, Morten, Arne B og Sverre. Mot slutten er det stor forskjell i farten og posisjonene skifter raskt.

Men noen er det lite å gjøre med. Trine startet først og kom først i mål. Altså Klubbmester. Hun har padlet mye i siste del av sesongen og hadde tydeligvis mye på lager. Jon Erik ble nr to og Dag kom på tredje plass. I løpet av et drøyt minutt er alle båtene i mål. Neste år får vi prøve å beregne handikappet enda bedre.

Etter en dusj er det pizza og premieutdeling for klubbmesterskapet og tirsdagsracet. Alle tider fra tirsdagsracet blir nøyne protokollert. Ved sesongslutt beregnes det poeng; for deltagelse og tider. Her er noen resultater, vinneren først:

Damer:	Trine, Kari, Anne
Herrer < 50 år:	Morten, Anders, Eirik
Herrer >= 50 år:	Nils Are, Kjell, Tore
K2	Torunn & Jan Petter

Torsdag 26.09.02

Nå trodde vi at vi skulle roe ned. Noen koseturer før isen og mørket satte en stopper for det hele. Men nei da, de fleste ville padle i dag også. William dukket opp. Han hadde klasseseier fra årets Tour de Gudneå og formen var fortsatt upåklagelig. Han hadde klaget på at intervalltreningen ikke var krevende nok. Han ville kjøre skikkelig intervall. Men noen hadde lyst på å komme seg ut av Bestumkilen. Det ble et kompromiss. Intervall tur-retur Frognerkilen. Først 4 x 4 minutter drag. Så 5 x 2

minutter drag. Og til slutt "Iron Man" fra Huk til klubhuset. Turen satt i kroppen i flere dager.

Intermessos

Så gikk det slag i slag. Jeg har notert følgende i treningsdagboken hver av de etterfølgende ukene; en skikkelig intervalløkt og to turer til Frognerkilen med tider ned mot personlig rekord.

Torsdag 17.10.02

Det begynner å bli mørkt, det er kalt og det blåser nordavind. Noen hadde funnet ut at det snart var skisesong. Så det var bare å starte oppkjøringen for den sesongen. Jeg talte 12 båter i dag. William hadde tatt over styringen intervalløktene. 3 x 1000m, 4 x 750m og til slutt 5 x 500m. Jeg har forstått hvorfor han vant klassen sin i Gudenå.

Da hadde jeg fått nok for en stund. Jeg konverterte til spinning og så frem til skisesongen ...

Noen fra rollelisten

Tore og Nils Are	To hardhauser i sin tredje ungdom. Muligens er det slik i padling at en bare blir bedre og bedre med årene. Det er jo i det minste lov å håpe det.
William	Han har jeg skrevet nok om.
Anne og Kari	Et halvt padlelandslag fra 1984. Svært lang meritliste. Resultater de siste årene; NM-gull og seier i Tour de Gudenå, begge i K2. Fantastisk.
Trine	Klubbmester i år. Du får nok dårligere handikap neste år.
Tom og Arve	Torpedo-advokatene, som de ble kalt etter at de krasjet i en K2 med en dobbel-sculler. Litt varierende deltagelse i år.
Torunn & Jan Petter	K2'en. Til glede for noen, fin bølge å henge på. Til irritasjon for andre. K2 er forøvrig en fin måte å teste forholdet til kjæresten på.
Eivind	Ekspert på å henge. Dyktig til å spørre.
Kjell	Jernmannen. Gudenå, maraton, orientering, turrenn på ski.
Oluf	Årets comeback. Flott å se deg i båten igjen.
Eirik	Litt ujevn i farten. Men uslæelig på de gode dagene.
Morten	Svak sesongstart, for så å ligge helt i tet.
Og 44 andre	Som har bidratt til et fantastisk miljø

Vil du være med ?

Vil du være med på noe mer enn solskinnspadling, finne ut hvor stor fart du kan få på båten din ? Vil du ha noen nye venner, som du kan kjempe med hele sesongen ? Vil du være "seriøs" eller kun slenge innom en gang imellom ? Vi starter opp igjen i månedsskiftet april-mail 2003. Se etter oppslag på brygga.

Jan Petter

Materialforvaltning i OKK.

Denne sesongen har undertegnede sammen med Yngve Aasum vært materialforvaltere i OKK. Vi har hatt ansvaret for tilsyn med klubbens båter og tilhørende utstyr(årer og vester), samt klubbens følgebåt og båtmotor. Vi har også hatt ansvaret for å sende båtene på reparasjon ved behov, og for overhaling av følgebåtens båtmotor. I tillegg har vi nummerert kajakkene, slik at de kan sorteres etter hvilken plass de skal ligge på i båthuset.

I år har klubben gått til innkjøp av følgende kajakker: en K2 og tre enerhjeltekajakker(turkajakker), i tillegg har vi fått to turkajakker gratis av Bull Ski & Kajakk. Den økende medlemsmassen i klubben krever at vi har en stor og variert båtpark, noe som vi vil sørge for å opprettholde gjennom gradvis fornyelse og utvidelse ved behov. Lagringskapasiteten for klubbåtene er også blitt bedre dette året gjennom bygging av to nye båthus, hvor halvparten av det ene(vendt ut mot Drammensveien) er lagringsplass for to K4, pluss ny K2, i tillegg oppbevares skadde klubbåter her inntil de blir sendt på reparasjon. I det andre av de nye båthusene har klubbåtene én seksjon , her ligger racerhjeltekajakkene og halvracerne pluss noen av turkajakkene og barnekajakkene. Resten av klubbåtene, både enerne og toerne, blir oppbevart i hovedbygningen.

I løpet av denne sesongen er klubbåtene som ved tidligere sesonger blitt mye brukt. Dette viser at vi har mange ivrige padlere blant medlemmene våre. Dette er positivt, men dessverre har det oppstått skader på flere av dem denne sesongen. Det er viktig at kajakkene blir behandlet forsiktig, både til vanns og på land, og tømt etter bruk. Siden det er dyrt å kjøpe inn nye kajakker, er det et poeng å ta vare på klubbåtene slik at de holder seg så lenge som mulig.

Ellers har klubben kjøpt inn nytt vektutstyr til treningsrommet som erstatning for det som ble stjålet nå i vår. En ny padlemaskin er også kjøpt, så mulighetene til å trenere innendørs nå til vinteren er gode.

Arbeidet som materialforvalter er ganske variert, og det har vært en god del arbeid med klubbmateriellet denne sesongen, både merking av båter, maling av følgebåt, festing av bøye til følgebåten og flytting av racemateriell til det nye båthuset. Jeg synes arbeidet som materialforvalter har vært lærerikt og spennende, og er glad for at vi har fått gjennomført arbeidsoppgavene våre så langt.

Gaute Gaasemyr

Artic Sea Kayak Race 2002

- eller sommern nordpå...

Bruddstykker fra en sørings opplevelser i Vesterålen.

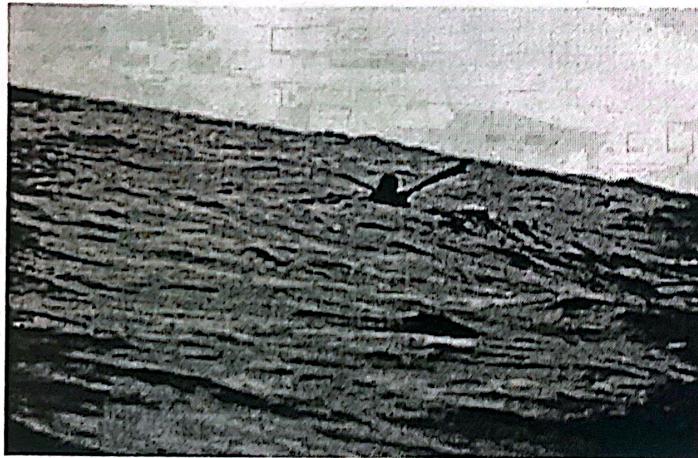
Kort oppsummering: Storslått natur og herlige ujåla mennesker plussset på med festligheter og så litt padling da.

Jeg tok avgjørelsen etter noe nøling: Ingen Kostertur i år. En tøff avgjørelse som kostet meg mye mobbing fra de vanlige feriekameratene pr. SMS mens bilen tygde kilometre mot nord.

Halvhjertet søker etter reisefrender pr. mail slo ikke til så jeg kjørte lystig alene mot Vesterålen lørdag 13.juli. Var innom Røssvatn på veien. Fantastisk. Så også en Harleytype som gjorde et bra forsøk på å sette rekord i militærstup over møtende bil med landing på asfalt. Han slapp utrolig nok fra det med livet i behold.

Ankom Sortland i godvær mandag morgen 15.juli til toner fra Kari Bremnes på stereoen. En uke til Artic. Dro umiddelbart til sjøs og kom inn med et bredt flir onsdagen. Padlet den ruta som skulle vise seg å bli ruta for kort Ramblen som vi gutta valgte. Naturmessig den aller beste biten. God sikt, varmt, fisk i sjøen og multebær på øyene. Regnbygene på onsdag har jeg glemt. Utsikten fra havet mot nordsiden av Vesterålen må bare oppleves. Nydelige øyer med topper mot 5-600m rett fra sjøen og så Saltberget som glødet rødlig i kvelds/nattsola. Ahh.

Onsdag kveld satte inn med et anfall av selskapsyke. Etter diverse anrop fikk jeg kontakt med Eirik "Milslukern" Bentzen fra OKK som også er innfødt fra Sortland. Hans barndomshjem måtte selvfølgelig være i Idrettsveien. Selvfølgelig uhørt å skryte av folk i Norge men gjestfriheten til Eirik og hans familie blir vanskelig for andre å slå.

Fikk også demonstrert at Eirik er en adskillig bedre padler enn fjellklatrer under en midnattstur med venner av ham til Stortind.

På lørdag veltet det på med godt selskap. Tre flotte damer på besøk brakte fram uante talenter hos Bentzen senior som tro til med gitar og sang. Vel var sønn i huset adskillig bedre på gitar (temmelig bra også) men sjarmsiden tok senior overlegent. Jentene kom ikke til bilen som avtalt og måtte hentes ut fra huset for den avtalte byturen.

Søndag 21. var innskriving i manntall på Kråkeberget. En broket forsamling deltokere matrialiserte seg ca. 90 i tallet. Arrangørene demonstrerte fra første stund en meeget avslappet stil. Introduksjonen var på et uforglemmelig engelsk/nordlandsk ledsaget av smil og latter.

Etter en kort drøfting valgte gutta fra Oslo:

Eirik Bentzen, Roar Thorud, Ole fra Strand, Gunnar Remøe og meg sjøl den korte Ramblen da denne inneholdt de fleste attraksjonene og også en fin Lavo. Lavoen ble benyttet under en fin oppkjøring utover natten som ble avsluttet av en litt mutt svenske med krav om ro til soving. Jeg fikk demonstrert mine gode evner til oppblåsing av liggeunderlag. Roar er en røslig kar og kombinasjonen tung mann/oppblåst underlag resulterte i noe som fra svensk side ble betegnet som "når slags av eksplosjon." Pappan til Eirik måtte etter dette få et nytt Thermarest i spleisegave fra gjengen.

Kort-Ramblen var to korte etapper mandag og onsdag med en noe lengre etappe ca. 30km tirsdag. Tirsdagens tur rundt Skogsøya ble i lengste laget for noen av deltakerne noe som førte til for stort sprik i gruppa da enkelte overvurderte sine evner. Roar med sitt alltid optimistiske og gode humør fulgte tålmodig siste mann(som var en kvinne) til målet stadig like blid. Trond som måtte ut i følgebåten for å se etter de siste var også like blid etter utført oppdrag.

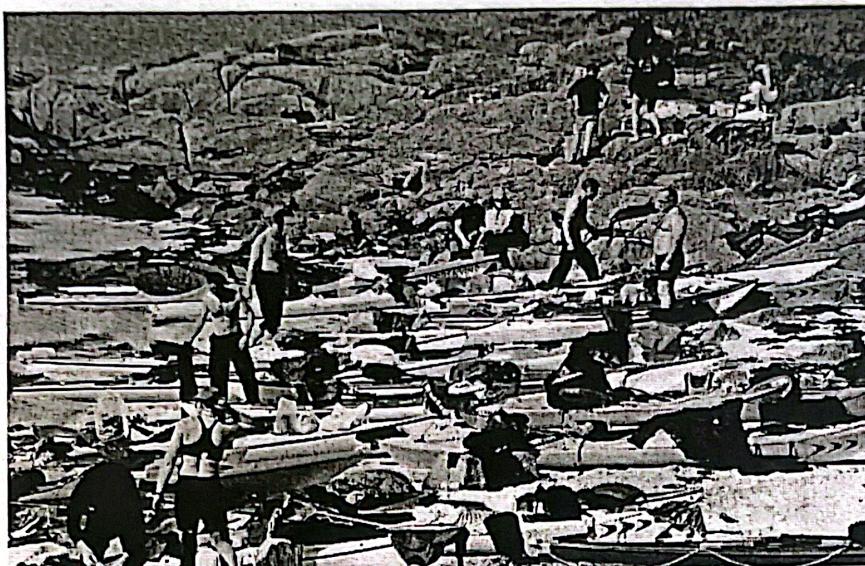
De aller beste minnene må være badepausen på onsdag med innlagte fotosessions. De vageste minnene må være fra mandag kveld og de dårligste fra tirsdag morgen. Huff og huff.

Så fikk jeg briefet litt med surfing etter følgebåten da. Gunnar så litt misunnelig ut når han måtte slippe.

Onsdag var det padling inn til det nedlagte fiskeværet Skipnes som var arrangementets base. De som deltok i Campen lå her hele uka. Onsdag var en superdag og oppvarmingen til kveldens fest pågikk i utrolig lystige lag på brygga utover dagen. Prating med gamle og nye venner på brygga i solskinn med en liten øl til var et av turens høydepunkter. Veldig mange gullkorn. Nye konkurrenter til marathon fredag dukket opp. Bull Ski og Kajakk hadde sendt to spreninger nordover som så imponerende ut. Truls "71gr. Nord" fikk stadig høyere ambisjoner ettersom kvelden ble til natt og drikke og snus ble tilført hans lange kropp.. Torsdag skulle Gunnar og Eirik ha teknikk-kurs. Vansklig ettersom Gunnarsov og ingen visste hvor Eiriks telte var. Jeg holdt et substituttkurs og benyttet sjansen til vranglære ved å anbefale flate årer for seriøs havpadling og bølgelek.

Litt slitne meldte oslojengen til start på fredagens marathon. Gunnar stilte med en Sibir Intersceptor lånt fra Milslukern, meget lang og rask. Eirik med sin Squle . Nesten like ekstrem som Sibiren. Jeg stilte med min "Makrellen" som er basert på en "Raptus" underdel med egenkonstruert overdel ror og en ikke fullt så slimmet og veltrenet kropp som Gunnar og Eirik. Truls så farlig sprek ut med sin Inuk. Jeg hadde håpet på det varslede dårlige været og skikkelig bølgepadling. Det ble flatt hav.

Gunnar og Eirik vispet som ventet i vei og i et anfall av overmot hang jeg meg på. Klarte ca. 15km så glapp bølga og jeg var helt pudding. Spørsmålet fra følgebåten om jeg gav meg nå ble overhørt. Etter ekstra drikke, mat og nedkjøling plasket jeg videre-roolig. Resten av turen måtte jeg padle uten drahjelp og det ble litt psykete. Var overrasket over at Truls og co ikke tok meg igjen egentlig. Tredjepllass var bra men deltakelsen vel ikke den skarpeste heller. Avstanden til Gunnar og Eirik ble stor. Eirik som ikke bekymrer seg så mye over verken det ene eller det andre sprakk helt på slutten. Tror han tar med mer mat og drikke neste gang. Gunnar vant velfortjent og er kvalmende sprek.

Beste minne er en veeeldig entusiastisk velkomst heiagjeng: Roar og damene godt hjulpet av diverse flaskerester fra festingen. En lystig gjeng med sakkyndige tilrop.. Trine Bruusgaard fra OKK beviser at også røykere kan dra i åra og banket de andre damene ettertrykkelig. Veldig bra gjordt særlig fordi hun ikke har vært i klubben så veldig lenge.

Avslutningsfesten med premieutdelingen ble et minne for livet. Dette er moro som du ikke får det sørpå. Karl-Einars proklamasjoner på engelsk under hjelpsomme tilrop var helt sjef. Musikk var det også for eks "Taffelmussikk" og senere "Dragenspell"(Engelsk for trekkspill).

Lørdagen 27.juli med padling hjem ble en lærepenge for flere. Kraftig motvind overbeviste raskt mange om at de ikke var så særlig utlærte havpadlere. Eirik demonstrerte bedre optimisme enn dømmekraft da han valgte å sitte i en tom slank båt og så tauet en lastet Sibir Expedition. Truls tauet en Inuk som heller ville være oppned med tapte årer som resultat. Dagen ble et blodslit for arrangørene. Veldig mange måtte fraktes inn da de ikke behersket forholdene.

Hele greia ble avsluttet med en festmiddag hos Ivar og Kari; Eiriks foreldre, for hele "gjengen". Smilet varte helt hjem.

Takk til blant andre Karl-Einar og Bengt Magne for et suverent arrangement.

Til gjengen:

Eirik, Roar, Gunnar, Ole, Jill, Astrid, Nina. Til øvrige deltakere som sto ut med lavobråket. En spesiell takk til Eiriks hjertlige foreldre for den beste ferien på lenge lenge.

Øystein Giertsen

STYRET OG TILLITSVALGTE 2002

	Navn	Adresse	Telefon
Formann	Trine Dyrstad Pettersen	Galgeberg 3 G, leil. 417, 0657 Oslo	(p) 22 08 09 25
Viseformann	Sverre Georg Johnsen	Nordseter terrasse 26, 1163 Oslo	(p) 22 74 54 88
Kasserer	Knut Dyrvik	Møllerveien 4 - Kontorsenteret, 0182 Oslo	(p) 97 01 74 40
<u>Båthussjef</u> <u>kontingentansvarlig</u>	Merete Gundersen		(p)
	Annett Brohmann	Vækerøveien 122 E, 0383 Oslo	(p) 22 73 35 48
Materialforvalter	Yngve Aasum	Olaf Bulls vei 54, 0765 Oslo	(p) 22 14 79 23
	Dag Gaute Gaasemyr	Sogneveien 39, 0851 Oslo	(p) 22 69 56 14
Styremedlem	Erik Rønning	Huk aveny 23 C, 0287 Oslo	(p) 22 56 21 75
Varamedlem	Dag Norum	Ringhusveien 41, 1160 Oslo	(p) 22 28 34 57
Varamedlem	Gerhard Aspheim	Aspheim Pianosenter, Storgt. 38, 0182 Oslo	(p) 67 12 21 68
Redaktør	Trine Bruusgård	Tyrihansveien 30, 0851 Oslo	(p) 22 60 99 67
Redaktør	Fredrik Fongen	Minister Ditlevs vei 22 L 712 816 Oslo	(p) 99 15 94 81
<u>Internettansvarlig</u>	Ernst Poleszynski	Ullern gårdsvei 23, 0382 Oslo	(p) 22 73 23 99
Klubbvert	Gerhard Aspheim	Aspheim Pianosenter, Storgt. 38, 0182 Oslo	(p) 67 12 21 68
Oppmann sprint og rekruit	Eirik Bentzen	Milsluker'n Sport AS, Sognsveien 75, 0855 Oslo	(k) 23 26 44 30
Oppmann hav	Wenche Solberg	Hagabråten 13, 1359 Eiksmarka	(p) 67 14 12 88
Oppmann tur	Anne Wahl	Dagaliveien 23 B, 0776 Oslo	(p) 22 49 31 93
Treneransvarlig	Morten Wergeland Hansen		(p) 91 54 78 44
Revisor	Leif Ongstad		(p) 67 58 19 43

Båtlass

Våre nye båthus begynner allerede å bli fulle. Noen få turkajakkplasser er ledige. For havpadlerne er det fullt og noen er på venteliste.

Medlemmer som fremdeles har kajakkene sine lagret bak klubhuset bes ta kontakt for å få båtlass. Kajakkene vil bli fjernet etter 15.oktober.

Distansemerke/-protokoll

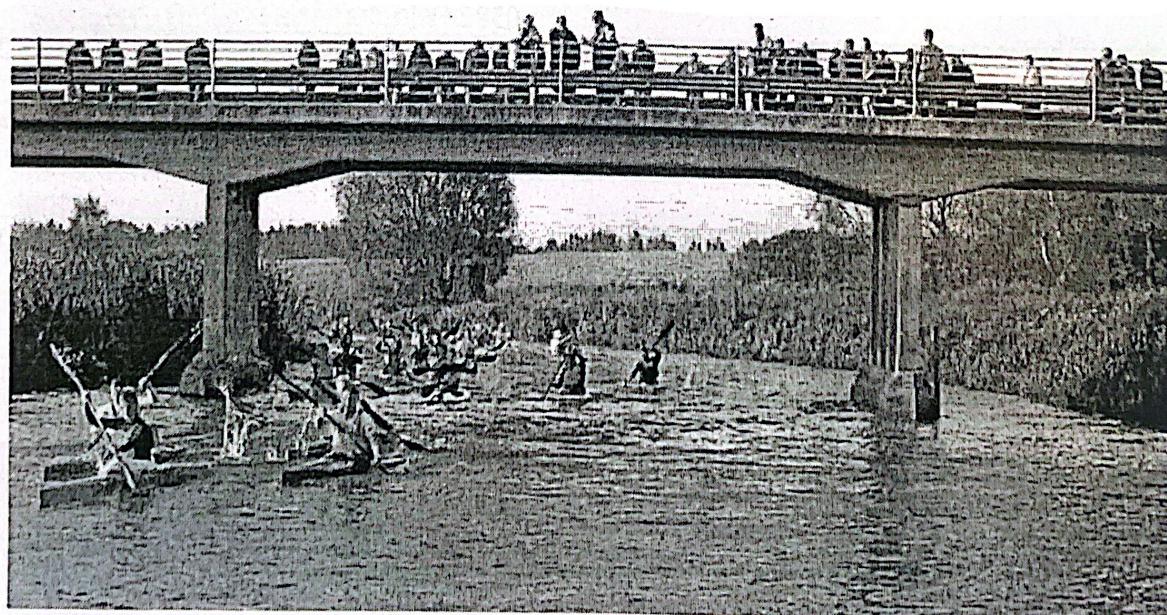
Innen **31.desember 2002** skal alle ha ført seg inn i distanseprotokollen (utlagt i klubben) med antall kilometer padlet for denne sesongen (sesongen er fra 1.november –31.oktober). Dersom du har båtlass kreves det minimum 100 km for å beholde båtlassen.

Når det gjelder krav til distansemerkene, så finnes de oppslått i klubben. Utdeling skjer på generalforsamlingen 2003.

Adresseforandinger!

Oslo-folk flytter mye og vi sliter med ukorrekte adresser. Vær så snill å sende oss din riktige adresse, helst per e-post.

Båthussjefene
Annett & Merete

Vi gleder oss over at skisesongen er i gang!

Vi ønsker alle medlemmer av OKK noen fine og aktive vintermåneder, en fin jul og et fredelig nytt år!

SPESIALTILBUD til medlemmer i Oslo Kajakklubb

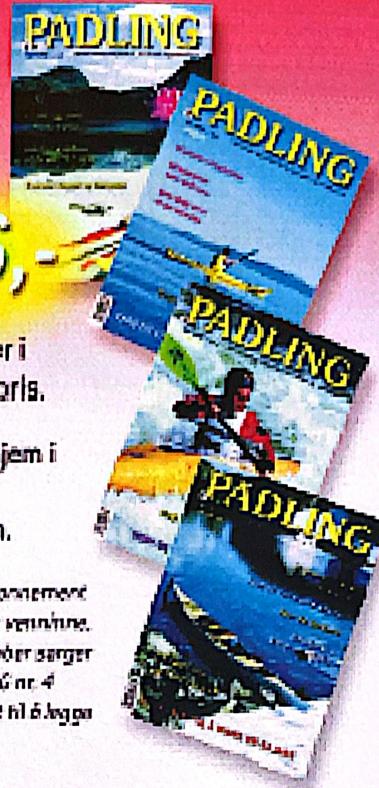
For hver nye abonnent som benytter seg
av dette tilbuddet, får Oslo Kajakklubb kr 50,-
(inklusive denne annonsemen når du bestiller)

Abonnement for 2003
6 utgaver kun **kr 216,-**

Du sparer 54 kroner i
forhold til kossalgapriss.

Du får bladet rett hjem i
postkassen før det
kommer i Narvesen.

Hverfør ikke gitt et abonnement
julegave til en ven eller veninne.
Bestill døyer 10. desember og
giver deg PADDLING nr. 4
(januar) plus et gavekort til å legge
under juletreet.

PADDLING

Teléfono 55 30 48 60 • paddling@atlanticforlag.no

Den perfekte julegave til deg selv!